

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

Δε
σε
είδα,
δε σε
ξέρω

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Δε σε είδα, δε σε ξέρω**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Δαφνίδα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχατά

© Ελένη Δαφνίδα, 2016
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Tracy Collyer/arcangel.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2016, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1609-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1610-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΕΛΕΝΗ ΔΑΦΝΙΔΗ

Δε
σε
είδα,
δε σε
ξέρω

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η εξολόθρευση της Μπάρμπι, 2005

Μικρές απιστίες, μεγάλες τιμωρίες, 2008

Συνάντησέ με στις δώδεκα, 2010

Εμμονές και ληγμένες αγάπες, 2011

Σ' αγαπώ, δε μ' αγαπάς, 2012

Η Αλίκη στη χώρα των ψεμάτων, 2013

Μόνα, Μόνα, είσαι εδώ;, 2014

Τη μέρα που έπεσα απ' τα σύννεφα, 2015

*Είναι με αυτούς τους τρελούς που καμιά φορά
αποκτά ισορροπία ο κόσμος...*

Η Ιωάννα παρακολουθούσε το επίμαχο κτίριο επί έναν χρόνο. Πιο ανυπόμονα κι από παιδάκι που λαχταρά το βάζο με τις καραμέλες. Πιο πεισματικά κι από ζηλιάρα γυναίκα που κατασκοπεύει τον άπιστο σύντροφό της με την ερωμένη. Πιο επίμονα κι από πληρωμένο δολοφόνο που αναζητά το μελλοντικό θύμα του. Πιο προσεκτικά κι από συλλέκτη γραμματοσήμων που παρατηρεί το νέο του απόκτημα.

Η δουλειά θα μπορούσε να γίνει μόνο Κυριακή, που τα γραφεία ήταν κλειστά και θα είχε όλο τον χρόνο στη διάθεσή της να φέρει εις πέρας την αποστολή που είχε κατά νου. Αν βέβαια κατάφερε να περάσει από τον άνθρωπο που προστάτευε τις πύλες της εισόδου σαν Κέρβερος. Βλέπετε, σε αυτό το κτίριο στεγάζονταν πολυσήμαντα γραφεία και εταιρείες με κύρος βαρύ, σαν μπαούλο γεμάτο χρυσές λίρες στα αμπάρια παλιού ναυαγίου κι έτσι ο μόνος τρόπος να έχεις πρόσβαση σε αυτές ήταν να υπάρχει το όνομά σου στο δεφτέρι του θυρωρού. Και δε μιλάμε για κάποιον κανονικό θυρωρό. Όχι. Μιλάμε για έναν τύπο με πανάκριβη στολή, καλογουαλισμένα παπούτσια, αυστηρό ξύρισμα και ύφος τραπεζίτη. Ένα ατσάλωτο και ρομποτικό πλάσμα που μερικές φορές έμοιαζε

λες και βγήκε από τα εργοστάσια της Hasbro, ο *Κεν θυρωρός*, κι άλλες φορές έμοιαζε σαν να είχε δημιουργηθεί σε κάποιο επιστημονικό εργαστήριο κλωνοποίησης Αρίων θυρωρών άψογης ποιότητας. Η Ιωάννα θα έβαζε στοίχημα ότι σε κάθε κύτταρό του αναγραφόταν η πληροφορία *ο αρχηγός των θυρωρών*.

Επειδή όμως με πείσμα και επιμονή μπορεί κάποιος να κατακτήσει τον κόσμο, έτσι και στην περίπτωση της Ιωάννας καρπός αυτού του πείσματος και της επιμονής ήταν η γνώση ότι την πρώτη μέρα κάθε μήνα, στις έξι το πρωί νταν και με ακρίβεια που θα ζήλευε ψυχαναγκαστικός ελβετικός κούκος, έφτανε έξω από την πολυκατοικία ένα βαν από κάποια εταιρεία απεντόμωσης, μέσα από το οποίο αποβιβάζονταν καμιά εικοσαριά εργαζόμενοι, άντρες και γυναίκες, και έμπαιναν μπουλούκι μέσα στο κτίριο.

Οι υπάλληλοι της εταιρείας απεντόμωσης φορούσαν την ίδια στολή, μία ολόσωμη κίτρινη φόρμα, μαύρα γάντια, ένα λευκό καπελάκι με το λογότυπο της εταιρείας, λευκά αθλητικά παπούτσια και κρατούσαν ένα επίσης λευκό βαλιτσάκι στα χέρια. Ο βηματισμός τους ήταν σχεδόν στρατιωτικός και η θέλησή τους θύμιζε τον Μπιλ Μάρει στο *Ghostbusters*. Ήταν όλοι τους αποφασισμένοι να κερδίσουν τον πόλεμο με τα τρωκτικά και τα έντομα. Διότι, αυτό συμβαίνει πάντα, όταν είσαι φτωχός, κυνηγάς την κατσαρίδα με την παντόφλα και όταν είσαι πλούσιος, κάνουν κάποιοι άλλοι με βαλιτσάκια γεμάτα όπλα αυτή τη βρόμικη δουλειά για σένα. Οι ανισότητες της ζωής.

Η πρώτη μέρα του Νοέμβρη ήταν Κυριακή. Δηλαδή και τα γραφεία κλειστά και ελεύθερη είσοδος σε ένα μπουλούκι εντομοεξολοθρευτών στο κτίριο. Κι αν αυτό δεν ήταν ένα

μήνυμα από το σύμπαν ότι η ηρωίδα μας έπρεπε να δράσει, τότε τι ήταν;

Η Ιωάννα ήξερε ότι αυτή ήταν η μοναδική ευκαιρία να βάλει σε εφαρμογή το σχέδιό της. Και αυτό έκανε. Αφού πρώτα επισκέφτηκε μια μοδίστρα και έφτιαξε μία πανομοιότυπη κίτρινη φόρμα και ολοκλήρωσε το λουκ με το ανάλογο βαλιτσάκι, γάντια και παπούτσια, έπεσε με τα μούτρα στη μελέτη, μαθαίνοντας τα πάντα για τα έντομα και τα τρωκτικά. Λες κι αν την έπιαναν στα πράσα και την έσερναν μπροστά στον δικαστή, θα την έσωζαν οι γνώσεις εντομολογίας που απέκτησε από τη Wikipedia.

«Τι έχετε να πείτε, κατηγορούμενη;»

«Ξέρατε ότι ο αρσενικός τερμίτης επωάζει τα αυγά και είναι ιδιαίτερα σχολαστικός με τον καλλωπισμό του; Γνωρίζατε ότι οι αρσενικοί τερμίτες ξοδεύουν πολύ χρόνο στο να διατηρούν καλή υγιεινή περιποιούμενοι ο ένας τον άλλον;»

«Αθώα!»

«Που να σας πω και για την κατσαρίδα! Ξέρατε ότι η αμερικάνικη κατσαρίδα παρουσιάζει μια έντονη προτίμηση για τα αλκοολούχα ποτά, και κυρίως για την μπύρα; Δεν είναι εκπληκτικό;»

«Δύο φορές αθώα!»

Σίγουρα το να ξεκινάς να αφηγείσαι μια ιστορία με τερμίτες και κατσαρίδες δεν είναι διόλου διεγερτικό για την αναγνωστική όρεξη, αλλά η τέχνη της απεντόμωσης είναι απολύτως απαραίτητη για την ηρωίδα μας. Σκοπός ήταν να το βγάλουμε από τη μέση και να μην ασχοληθούμε ξανά παρά μόνο όταν θα το χρειαστούμε για τις ανάγκες της πλοκής.

Τον χειμώνα του 1985, ένα πολύβουο από αστραπές πρωινό και τους δρόμους πλημμυρισμένους από τη βροχή κατέφθασε στον κόσμο η Ιωάννα. Κοιμισμένη. Ο γιατρός χρειάστηκε να της δώσει λίγες σφαλιάρες παραπάνω στον πεινό ώστε να προβεί στο αναγκαίο κλάμα, που υποδηλώνει πως όλα πάνε καλά. Τέσσερα ολοστρόγγυλα κιλά, το δεύτερο παιδί της οικογένειας Μαρκιανού, έλαβε από την πρώτη στιγμή το παρατσούκλι *παλαιστής* λόγω του πληθωρικού παρουσιαστικού της. Η μαμά Πόπη έλεγε συχνά χαμογελώντας ότι έπρεπε να την έβαζαν από τώρα για ύπνο σε διπλό κρεβάτι ενώ ο πατέρας Αβραάμ σχολίαζε με καμάρι πως το κορίτσι του ήταν βαρύ σαν μπάλα. Μπάλα κατεδάφισης.

Ο αδελφός Διαγόρας, σε ηλικία τεσσάρων ετών τότε, δεν της έδωσε την παραμικρή σημασία. Όχι τόσο γιατί δεν είχε παρατηρήσει τον ερχομό της μέσα στο σπίτι, αλίμονο, πώς γίνεται να μην παρατηρήσεις ένα τόσο μεγάλο πράγμα, όσο γιατί κατά βάθος είχε πληγωθεί βαθιά που τώρα έπρεπε να μοιράζεται την προσοχή των γονιών του. Δεν τον αδικούμε καθόλου. Ο Διαγόρας πίστευε πως αν αγνοούσε αυτή την ολοστρόγγυλη εισβολέα, τότε ίσως κάποια στιγμή να εξαφανιζόταν από το σπίτι έτσι όπως τον είχε μάθει

ο πατέρας του να αντιμετωπίζει τα τραύματα. Η θεωρία των τραυμάτων, σύμφωνα με τον σοφό πατέρα του, έλεγε πως αν χτυπήσεις το σώμα σου σε κάποιο σημείο και δημιουργήσεις μία τεράστια πληγή, ο μόνος τρόπος να γιατρευτείς είναι να πάψεις να γκρινιάζεις και να την αγνοήσεις. Μόνο τότε θα έρθει μία νεράιδα από τα δάση, θα κάψει ένα γκλιγκ με το μαγικό ραβδάκι της και ο πόνος μαζί με το σημάδι θα εξαφανιστούν για πάντα. Αλίμονο όμως, στην περίπτωση της αδελφής του, όσο κι αν αγνοούσε την ύπαρξή της, η νεράιδα δεν εμφανιζόταν από πουθενά για να την εξαφανίσει. Αντιθέτως, όπως είχε παρατηρήσει ο Διαγόρας, στη θέση της σωστής νεράιδας ερχόταν κάποια άλλη που έκανε την αδελφή του να μεγαλώνει ακόμη παραπάνω. Κάποιο απαίσιο μπέρδεμα φαίνεται πως είχε συμβεί στο παγκόσμιο συνέδριο των νεράιδων, εκεί, στα βάθη του δάσους...

Όταν μάλιστα έναν χρόνο αργότερα, και συγκεκριμένα την ημέρα των γενεθλίων της Ιωάννας, συνειδητοποίησε ότι η μικρή όχι μόνο δεν είχε εξαφανιστεί, αλλά είχε εγκατασταθεί για τα καλά μέσα στο σπίτι, όπως η τηλεόραση στο σαλόνι, αποκτώντας μάλιστα και το προνόμιο να διοργανώνονται εορτασμοί στο όνομά της, ο Διαγόρας έπαψε να πιστεύει διά παντός στις νεράιδες και αποφάσισε να πάρει το ζήτημα στα χέρια του. Όταν ο πατέρας του τον ρώτησε αν ήθελε να σβήσει αυτός το ένα και μοναδικό κεράκι που τρεμόπαιζε πάνω στη σοκολατένια τούρτα, αφού η αδελφή του ήταν στο στάδιο που μπορούσε μόνο να απορεί για τον κόσμο με τα τεράστια μαύρα μάτια της, εκείνος δέχτηκε με χαρά, σκαρφάλωσε πάνω στην καρέκλα, έσκυψε πάνω από την τούρτα, έκλεισε τα μάτια και έκανε μία

ευχή. Έπειτα φύσηξε τόσο δυνατά, που η δύναμη του αέρα στάθηκε αφορμή να κουνηθούν οι κουρτίνες της κλειστής μπαλκονόπορτας. Ή τουλάχιστον αυτή την εντύπωση είχε. Η ευχή του ήταν να γίνει μάγος.

Τα χρόνια περνούσαν, η Ιωάννα μεγάλωνε. Για καλή της τύχη συνέχισε να είναι στρουμπουλό παιδί μέχρι και την ηλικία των τριών, κάτι που κυριολεκτικά της έσωσε τη ζωή εκείνη τη μέρα που ο αδελφός της αποπειράθηκε να τη βάλει στο πλυντήριο και να την «καθαρίσει» στους ενενήντα βαθμούς με πρόπλυση κι έπειτα στύψιμο στις χίλιες στροφές. Έπειτα από μία σύσκεψη αγγέλων και αγίων που συγκλήθηκε εκτάκτως και κατεπειγόντως στο ουράνιο γραφείο της κωλοφαρδίας την ίδια μέρα για την αντιμετώπιση του εν λόγω ζητήματος, πάρθηκε η ομόφωνη απόφαση η Ιωάννα εκείνη τη μέρα να φρακάρει ανάμεσα στο στρογγυλό άνοιγμα και στο πορτάκι του πλυντηρίου.

Ήταν ένα φρόνιμο παιδί, ήσυχο και συνεσταλμένο, με ροπή προς τη μοναχικότητα και τις αθόρυβες ενασχολήσεις, όπως το διάβασμα βιβλίων, κάτι που ευνόησε υπερβολικά τους γονείς, αλλά αποτέλεσε τεράστιο πρόβλημα για την ίδια, ειδικά κατά τα σχολικά της χρόνια, όπου η σιωπή της εκλαμβάνονταν ως αδυναμία, κάτι που την έκανε αντικείμενο πειραγμάτων από τους συμμαθητές της. (Όπως συμβαίνει στη ζούγκλα, είναι πάντα προτιμότερο να παίζεις με ένα σκιουράκι παρά με έναν αλιγάτορα.)

Η ζωή της κυλούσε σχετικά όμορφα μέχρι το λύκειο, όταν ήρθε για πρώτη φορά αντιμέτωπη με το τέρας. Ένα τέρας που της καταδυνάστευσε τη ζωή, που της γέμισε τα μέχρι τότε ροζ όνειρα με μαύρους επιφύλακτες, σαν ένα σμήνος μέλισσες που επιτίθεται σε ένα λαχταριστό παγωτό

φρούλα-βανίλια. Ένα αιμοβόρο τέρας που είχε βάλει στόχο να την αφανίσει. Το τέρας Μόλι. Ένα κορίτσι με μακριά καστανά μαλλιά, πράσινα μάτια που πετούσαν σπίθες μίσους, κόκκινα χείλη που εκτόξευαν καρφιά απέχθειας και χέρια που έπλεκαν το ατελείωτο νήμα της δυστυχίας της Ιωάννας χωρίς να κουράζονται ποτέ.

Η Ιωάννα υπέμενε μαρτυρικά κάθε τι νέο που εφεύρισκε η Μόλι ώστε να της κάνει τη ζωή ανυπόφορη και χωνόταν ακόμα πιο βαθιά στο καβούκι της, σαν χελώνα που προσπαθεί να κρυφτεί από τον εχθρό. Αλίμονο όμως, το καβούκι παρέμενε ακόμη εκεί και η Μόλι είχε αποδειχθεί ένας επίμονος αετός, που την άρπαζε ξανά και ξανά με τα νύχια της κι αφού την ανέβαζε ψηλά, την άφηνε να πέσει στο έδαφος, τσακίζοντάς την κάθε μέρα όλο και πιο πολύ. Στη Δευτέρα Λυκείου η Ιωάννα το είχε πάρει απόφαση, θα παρατούσε το σχολείο, δε θα έπαιρνε ποτέ απολυτήριο και δε θα σπούδαζε. Θα γινόταν καθαρίστρια. Θα σφουγγάριζε σκάλες, θα ξεσκόνιζε έπιπλα, θα σιδέρωνε τραπεζομάντιλα και θα έπλενε ξένα βρακιά. Εξάλλου καμία δουλειά δεν είναι ντροπή και κάθε άλλη ζωή ήταν προτιμότερη από αυτήν που ζούσε τώρα. Κάθε βράδυ έπαιρνε την ίδια απόφαση και κάθε πρωί την αναιρούσε. Το μόνο που πραγματικά μπορούσε να κάνει ήταν να κρατά αποστάσεις από το τέρας Μόλι και να χάνει ασυνείδητα κιλά ώστε να συρρικνωθεί σιγά σιγά και να γλιτώσει από τα μαρτύρια στα οποία την υπέβαλλε με το να περάσει στην τέταρτη διάσταση. Ναι, αυτό ήθελε, να γίνει άορατη. Κι αν σκεφτούμε ότι ο αδελφός της επιθυμούσε ακόμα να την εξαφανίσει, θα καταλήξουμε στο μάλλον τραγελαφικό συμπέρασμα ότι τα δύο αδέρφια ονειρεύονταν το ίδιο πράγ-

μα, απλώς δεν το γνώριζαν. Ίσως αν είχαν εκμυστηρευτεί ο ένας στον άλλο τις πιο μύχιες ευχές τους, να συνεργάζονταν για τον ίδιο σκοπό και, ποιος ξέρει, ίσως και να τον είχαν επιτύχει.

Και μπορεί στο σχολείο η Ιωάννα να έχανε όλες τις μάχες, αλλά στο δωμάτιό της είχε κερδίσει όλους τους πολέμους, σκοτώνοντας τη Μόλι πολλές φορές. Την είχε σκοτώσει στο ποτήρι, ήταν η αναβράζουσα βιταμίνη C που έριχνε στο νερό και την παρακολουθούσε να περιστρέφεται και να διαλύεται βασανιστικά, την είχε σκοτώσει στο μπάνιο, ήταν το λασιχένιο παπάκι που του κρατούσε το κεφάλι κάτω από τις σαπουνάδες της μπανιέρας για ώρες, στην κουζίνα ήταν η κουτάλα που βουτούσε στη ζεματιστή σούπα και την κρατούσε ακίνητη, ήταν η σφουγγαρίστρα που βουτούσε ξανά και ξανά στα απόνερα του κουβά, αποφεύγοντας να τη στύψει. Τελικά την είχε σκοτώσει σε όλα τα δωμάτια. Η Ιωάννα είχε μια προτίμηση στον πνιγμό. Ίσως επειδή το πιο ενοχλητικό πάνω στη Μόλι ήταν η φωνή της και οι μπουρμπουλήθρες έκαναν πιο υποφερτούς τους ήχους που έβγαιναν από το στόμα της.

Η Μόλι είχε μεγαλώσει αρκετά από τότε και μαζί με αυτήν είχε μεγαλώσει και η φήμη της. Είχε πλέον γίνει μεγάλη και τρανή, όσο μεγάλη και τρανή ήταν και η ανάγκη της ηρωίδας μας να την ισοπεδώσει. Ήταν μία σπουδαία επιστήμονα. Μία λαμπρή ψυχολόγος. Το ταλέντο που είχε να θεραπεύει την ψυχολογία ήταν ανάλογο με αυτό που είχε στο να σακατεύει την ψυχολογία κι έτσι η επιτυχία ήταν αναπόφευκτη. Διέθετε έναν τεράστιο κατάλογο από επώνυμους ασθενείς, διατηρούσε δικό της ένθετο ψυχολογίας στο μεγαλύτερο σε κυκλοφορία περιοδικό της χώρας, είχε

δική της τηλεοπτική εκπομπή στο κανάλι με τη μεγαλύτερη τηλεθέαση, ηγείτο μιας μη κερδοσκοπικής οργάνωσης για δωρεάν παροχή ψυχολογικής υποστήριξης σε παιδιά που προέρχονταν από άπορες οικογένειες, ήταν η κύρια ομιλήτρια σε συνέδρια, είχε έντονη φιλοζωική δράση και ενεργό συμμετοχή σε ομάδες που σκοπό είχαν την προστασία του περιβάλλοντος. Επιπλέον είχε υιοθετήσει ένα παιδάκι από την Αιθιοπία, και λέγοντας «υιοθετήσει» εννοούμε ότι κατέθετε το ποσόν των εκατό ευρώ ανά έτος σε έναν τραπεζικό λογαριασμό που της είχε δοθεί, αλλά δεν έπαυε να το υπενθυμίζει στον κόσμο και να αναφέρεται σε αυτό ως *το παιδί μου*, λες και το είχε βγάλει με τη μέθοδο *ένα, δύο, τρία, σπρώξε, ένα, δύο, τρία, σπρώξε*, μέσα από τον κόλπο της. Η πιο πρόσφατη κατάκτησή της ήταν η βράβευσή της ως πρωτοεμφανιζόμενη τηλεπαρουσιάστρια της χρονιάς. Το βραβείο παρέλαβε σε μια υπέρλαμπρη τελετή με τηλεοπτική κάλυψη μέσα στην κατακόκκινη, απαστράπτουσα τουαλέτα της, η οποία τόνιζε ακόμα περισσότερο την αφεγάδιαστη σιλουέτα της, κάτι που εξόργισε υπερβολικά την ηρωίδα μας, η οποία δεν μπορούσε να αποφασίσει αν αυτό για το οποίο ζήτησε περισσότερο ήταν το βραβείο ή οι σφιχτοί γλουτοί. Μάλλον το δεύτερο.

Μόνο ένα φωτοστέφανο έλειπε πάνω από το κεφάλι της, αλλά η Ιωάννα είχε προετοιμαστεί και γι' αυτό. Η μέρα που η Μόλι θα παρουσιαζόταν στην εκπομπή της με ένα φωτεινό στεφάνι να αιωρείται πάνω από το κεφάλι της λέγοντας με εμετική ταπεινοφροσύνη και επιτηδευμένη συστολή «ειλικρινά, δεν έχω καμία ιδέα πώς έγινε αυτό... μόνο του ήρθε και κάθισε πάνω από τα λαμπερά, χωρίς ίχνος ψαλίδας μαλλιά μου» δεν ήταν μακριά. Η Ιωάν-

να είχε ήδη λάβει τα μέτρα της. Θα αντιμετώπιζε αυτή τη μέρα με ένα δυνατό κοκτέιλ ηρεμιστικών.

Κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει τι είδους δαίμονας κρυβόταν πίσω από εκείνη την αγγελική παρουσία, τι αιμοβόρος λύκος κάτω από τη λευκή προβιά. Ακόμη και το όνομά της ήταν ψεύτικο. Ακριβώς όπως και η εικόνα που έβγαζε προς τα έξω. Μαγδαληνή την είχαν βαφτίσει οι γονείς της. Το Μόλι βγαίνει από το Μαγδαληνή όσο βγαίνει κι ένας ελέφαντας από ποντικότρυπα, ένας ιπποπόταμος από τρύπα κουνελιού. Προφανώς έχουμε και σε αυτή την περίπτωση γονείς οι οποίοι δίνουν τέτοιου είδους ονόματα στα παιδιά τους είτε από σεβασμό στις παραδόσεις, είτε για να ικανοποιήσουν τη ματαιοδοξία κάποιου παππού ή γιαγιάς ή προσβλέποντας σε κάποια μεγάλη κληρονομιά και παιδιά που μεγαλώνοντας αναγκάζονται να δημιουργήσουν παραλλαγές αυτού του ονόματος ώστε να γίνει πιο εύηχο και μοντέρνο και να μη μοιάζει λες και ξεπήδησαν μέσα από τη Βίβλο. Όχι ότι η Μόλι έδινε την εντύπωση ότι ξεπήδησε από κάποιο ιερό κείμενο, αλίμονο.

Χάρη, λοιπόν, σε αυτή τη γυναίκα, όταν η ηρωίδα μας άκουγε τη λέξη *σχολείο*, ένιωθε να μουδιάζει ολόκληρο το σώμα της. Η Μόλι της είχε καταστρέψει ένα σπουδαίο κομμάτι της εφηβείας της. Της είχε στοιχειώσει τα καλύτερά της χρόνια. Με ποιο δικαίωμα το είχε κάνει αυτό; Με ποιο δικαίωμα της είχε στερήσει τη χαρά από τα κατ' ευφημισμόν καλύτερα χρόνια της ζωής ενός ανθρώπου; *Η συγγραφέας διατηρεί τις επιφυλάξεις της ως προς αυτό καθώς θεωρεί ότι τα καλύτερα χρόνια στη ζωή ενός ανθρώπου ξεκινούν από τη στιγμή που μπορεί να αγοράζει παγωτό με δικά του χρήματα και να το τρώει ως δείπνο σε όποια ποσότητα επιθυμεί.*

Τριάντα χειμώνες μετά τη γέννησή της, ένα εξίσου βροχερό πρωινό, η Ιωάννα είχε στήσει καρέρι έξω από το κτίριο όπου στεγαζόταν το γραφείο της Μόλι. Ένα δώρο ήθελε μόνο για τα γενέθλιά της, ένα δώρο θα την έκανε ευτυχισμένη αυτή τη μέρα, ένα δώρο που θα το χάριζε η ίδια στον εαυτό της. Στεκόταν στη γωνία ώστε να μην την πάρει χαμπάρι το άγρυπνο βλέμμα του θυρωρού τρέμοντας. *Η συγγραφέας υποπτεύεται ότι το τρέμουλο προερχόταν από ένα κράμα κρύου, αγωνίας, αποφασιστικότητας και δίψας για εκδίκηση.*

Το Σάββατο είναι η χειρότερη μέρα της εβδομάδας. Συγκεκριμένα το βράδυ Σαββάτου. Κι αν θέλετε να μιλήσω ακόμα πιο συγκεκριμένα, το μισάωρο μεταξύ εννιάμισι και δέκα.

Καθόμουν στον καναπέ φορώντας πιζάμες και είχα τα πόδια σκεπασμένα με ένα καρό κουβερτάκι, σαν απόμαχος του Βιετνάμ. Στα χέρια, μια γαβάθα με ποπ κορν. Έτρωγα μηχανικά και ασυναίσθητα, μία τακτική η οποία αποδεδειγμένα έχει ως αποτέλεσμα να συσσωρεύει, και πάλι ασυναίσθητα, περίπτα κιλά, κυρίως σε σημεία που δυσκολεύουν το τζιν να κουμπώσει. Έπρεπε όμως να μασουλώ κάτι. Το μασούλημα είναι μια ενδεδειγμένη μέθοδος εκτόνωσης του θυμού. Κι εγώ έχω πολύ συσσωρευμένο θυμό μεταξύ εννιάμισι και δέκα τα Σάββατα.

Η καλεσμένη σκουπίσε τα δάκρυά της και ζήτησε δεύτερο χαρτομάντιλο. Η οικοδέσποινα εγκατέλειψε τη βασιλική πολυθρόνα της και βαδίζοντας πάνω στις πανύψηλες γόβες της, κάθισε στον καναπέ δίπλα στην καλεσμένη της. Της έδωσε ένα χαρτομάντιλο και ακούμπησε στοργικά την παλάμη πάνω στην πλάτη της κλαίουσας.

«Ιουλία», της είπε με απαλή φωνή, «επίτρεψέ μου να σε βοηθήσω. Θέλω μόνο το καλό σου».

«Δεν ξέρω... δεν ξέρω», ανταποκρίθηκε η κλαμένη με λόξιγκα.

«Άφησέ με να σε κάνω καλά. Εμπιστεύσου με. Αφέσου στα χέρια μου».

Η καλεσμένη έγενεψε καταφατικά και ξέσπασε σε ακόμη πιο δυνατούς λυγμούς.

Η οικοδέσποινα σηκώθηκε και κατευθύνθηκε αργά προς την κάμερα. Τα μάτια της κάρφωσαν τον τηλεθεατή. Κάρφωσαν τον κάθε έναν από εμάς ξεχωριστά. Είχε το ύφος του νικητή. Αλλά του ταπεινού νικητή.

«Ποτέ δεν είναι αργά να γίνεις ένας καινούριος άνθρωπος», είπε, «ποτέ δεν είναι αργά να αγαπήσεις τον εαυτό σου», παύση, βλέμμα γεμάτο πίστη, αισιοδοξία, αϊλάινερ, μάσκαρα, ψεύτικες υποσχέσεις και ψεύτικες βλεφαρίδες. «Σας εύχομαι ένα όμορφο Σαββατόβραδο γεμάτο ελπίδα και ομορφιά. Από μένα τη Μόλι, μία όμορφη καληνύχτα».

Απελευθέρωσε εκείνο το ακτινοβόλο χαμόγελο που μου υπενθύμιζε ότι θα έπρεπε να πάω για λεύκανση καθώς έπεφταν οι τίτλοι τέλους, υπό τη μουσική υπόκρουση της Ενάτης συμφωνίας του Μπετόβεν. Σαν να μην έφτανε που αυτό το γύναιο μου είχε σκοτώσει τα Σαββατόβραδα, τώρα μου σκότωνε και τον Μπετόβεν. Την παρατήρησα να επιστρέφει στην καλεσμένη της, η οποία συνέχιζε να κλαίει καμπουριασμένη στον καναπέ. Κάθισε δίπλα της και την αγκάλιασε.

Ο εκνευρισμός μου είχε χτυπήσει κόκκινο. Έτρωγα τα ποπ κορν με την ταχύτητα που ένας δρουοκολάπτης χτυπά τον κορμό μιας οξιάς για να φτιάξει φωλιά. Ήταν αδύνατον να ηρεμήσω. Το μόνο πράγμα που θα με έκανε να ηρεμήσω θα ήταν να πάρω ένα τσεκούρι και να σπάσω την τη-

λεόραση σε χιλιάδες μικρά κομμάτια. Έπειτα να χοροπηδήσω για ώρες πάνω στα συντρίμια και τέλος να τα βάλω μέσα στη γαβάθα και να τα φάω.

Ποιο σύμπαν επέτρεψε να συμβεί κάτι τέτοιο; Πού είναι η Θεία Δίκη που θα της έδινε την τιμωρία που της άξιζε; Μάλλον η περίφημη κοσμική δικαιοσύνη έπινε μπίρες με τη Θεία Δίκη και ήταν πολύ μεθυσμένες για να αναλάβουν τα καθήκοντά τους, με αποτέλεσμα να αφήνουν τη Μόλι να αλωνίζει ανενόχλητη μέσα στη ζωή μου ακόμα.

Πέταξα με θυμό τη γαβάθα, την άδεια γαβάθα, πάνω στο τραπεζάκι, κρύφτηκα ολόκληρη κάτω από την κουβέρτα και δάγκωσα το χέρι μου ώστε να μην ακούσουν στα διπλανά διαμερίσματα το μουγκρητό απόγνωσής μου, ούτε κι εκείνο τον όρκο που έδινα κάθε Σάββατο βράδυ στις δέκα και ένα λεπτό: «Θα σε καταστρέψω». Από τις ενδείξεις ωστόσο των τελευταίων χρόνων ο όρκος που είχα πάρει για εκδίκηση δεν προχώρησε ούτε βήμα. Η κατάσταση ήταν μάλλον στάσιμη, αν και ο όρκος *τσιμεντωμένη* θα τη χαρακτήριζε καλύτερα.

Η υπενθύμιση που είχα βάλει στο κινητό με έκανε να τινάξω την κουβέρτα από πάνω μου λες κι ένας ανεμοστρόβιλος την τύλιξε στη δίνη του και την πέταξε μακριά. «Πώς μπόρεσα να το ξεχάσω;» φώναξα καθώς άφηνα τον ίδιο ανεμοστρόβιλο να μου βγάλει τις πιζάμες και να με βάλει μέσα σε ένα τζιν, ένα πουλόβερ κι ένα ζευγάρι μπότες. Έπειτα μου μάζεψε τα μαλλιά σε έναν ψηλό κότσο, επειδή δεν υπήρχε το χρονικό περιθώριο να τα χτενίσω, μου έβαλε λίγο ρουζ και μου πέρασε μια στρώση κραγιόν. Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Έμοιαζα πράγματι με γυναίκα που την έντυσε και τη χτένισε ένας ανεμοστρόβιλος.

Έφαξα με μανία τα κλειδιά μου, τα έβαλα στην τσάντα, έλεγξα αν είχα χρήματα στο πορτοφόλι, είχα, έκανα να φορέσω το παλτό μου, αλλά θυμήθηκα πως δεν είχα βάλει αποσμητικό, σήκωσα γρήγορα το πουλόβερ και άλειψα με ρολ ον τις μασχάλες, έπειτα λίγες σταγόνες άρωμα, γρήγορο ξέβγαλμα των δοντιών στον νιπτήρα, δημιούργησα μάλιστα μια νοητή οδοντόβουρτσα με τον δείκτη του δεξιού χεριού, παλτό, κασκόλ, τσάντα, σβήσιμο του διακόπτη, τρέξιμο στον διάδρομο, πάτημα κουμπιού ασανσέρ, μια εσωτερική φωνή να ρωτά «μήπως έχεις αφήσει το γκάζι ανοιχτό;» και η δική μου απάντηση δυνατά «έχω να μαγειρέψω από τον προηγούμενο μήνα», έτρεξα στον δρόμο, μπήκα στο πρώτο ταξί ασθμαίνοντας. «Στο Μαύρο Κουτί», διέταξα.

Θυμήθηκα τον κρύσταλλο. «Ο κρύσταλλος!» μου ξέφυγε. Ο οδηγός του ταξί μου έριξε μια απορημένη ματιά από το καθρεφτάκι. Με ανακούφιση ανακάλυψα πως είχα τον κρύσταλλο στην τσάντα, ορίστε και τα πλεονεκτήματα του να μην αδειάζεις ποτέ την τσάντα σου. Αυτός ο κρύσταλλος βρισκόταν εκεί μέσα από τη μέρα που τον αγόρασα. Περίπου δύο μήνες.

Έφασα στο μικρό υπόγειο μαγαζί, έσπρωξα την πόρτα, κατέβηκα τα σκαλιά, στην είσοδο μια κοπέλα που έμοιαζε με τη χαμένη αδελφή του Άλις Κούπερ μου ζήτησε ένα αρκετά μεγάλο ποσόν, «Πληρωμένο το πρώτο ποτό», μου είπε με φωνή που επίσης την έκανε να μοιάζει με τη χαμένη αδελφή του Άλις Κούπερ και μου έδωσε ένα χαρτάκι. Το άρπαξα, παραμέρισα τη μαύρη κουρτίνα, μπήκα μέσα... άδειο το μαγαζί. Εγώ και άλλοι πέντε. Δηλαδή άδειο. Τόσο άδειο, που αντί για Μαύρο Κουτί θα έπρεπε να λέγεται Άδειο Κουτί.

Τον είδα. Ήταν ήδη στη σκηνή. Με είδε κι εκείνος. Στα

μάτια του διάβασα μία απογοήτευση. Δεν ήξερα αν ήταν επειδή είχα αργήσει ή επειδή στο μαγαζί επικρατούσε νέκρα. Με ανακούφιση αντιλήφθηκα ότι το νούμερό του ήταν ακόμα στην αρχή. Ζήτησα ένα ουίσκι από τη σερβιτόρα και έβγαλα το παλτό μου.

Παρακολουθούσα την κάθε του κίνηση προσεκτικά. Προσωπικά τον βρήκα εξαιρετικό. Έφτασε το ποτό μου. Το ήπια γρήγορα για να ζεσταθώ. Μέσα στο μαγαζί έκανε ψόφο. Λες και καθόμουν μέσα σε έναν καταψύκτη. Ίσως έπρεπε να ξαναβάλω το παλτό. Αλλά όχι, δεν υπήρχε περίπτωση να κάνω μια τέτοια κίνηση. Αν το μαγαζί ήταν κατάμεστο από κόσμο, σίγουρα θα το επιχειρούσα. Αλλά όταν η αναλογία καλλιτέχνη θεατών είναι ένας προς έξι, τότε ο καλλιτέχνης παρακολουθεί εσένα με την ίδια προσοχή που εσύ παρακολουθείς αυτόν. Δεν ήθελα να τον αποσυntonίσω. Προτίμησα να κάτσω ακίνητη και να μεταμορφωθώ σταδιακά σε κατεψυγμένο κοτόπουλο.

Όταν τελείωσε το νούμερό του, τον χειροκρότησα δυνατά. Και για αρκετή ώρα. Πρώτον επειδή ήταν εξαιρετικός και δεύτερον για να ζεσταθώ. Παράλληλα έριχνα επίμονες, επικριτικές ματιές στην παρέα των πέντε για να χειροκροτήσουν κι αυτοί. Τίποτα. Βρίσκονταν βέβαια νωρίτερα από μένα εδώ, ίσως να πάγωσε το αίμα στις φλέβες τους και να μην μπορούσαν να κινήσουν τα άκρα. Λίγο αργότερα θα μάθαινα ότι ήταν ο ιδιοκτήτης και η παρέα του...

Στη σκηνή ανέβηκε ο επόμενος. Προσπάθησα να δείξω την ίδια προσήλωση, αλλά στην πραγματικότητα με άφησε παγερά αδιάφορη. Λες και τα πράγματα δεν ήταν ήδη παγερά από μόνα τους...

Τον είδα να βγαίνει από ένα πορτάκι που βρισκόταν

στο πλάι της σκηνής και να με πλησιάζει. Κάθισε δίπλα μου σιωπηλός.

«Έχασες την έναρξή μου», ψιθύρισε χωρίς να πάρει τα μάτια του από τη σκηνή, όπου έδινε αγώνα ο συνάδελφός του.

Στο ταξί ήμαστε και οι δύο αμίλητοι. Αυτός κοιτούσε έξω από το παράθυρο κι εγώ κοιτούσα αυτόν.

«Είναι αρχή ακόμα...» τον παρηγόρησα. «Είναι μέχρι να σας μάθει ο κόσμος».

«Στο μαγαζί ήσουν εσύ, το αφεντικό και τέσσερις φίλοι του».

Αυτό ήταν το σημείο κατά το οποίο πληροφορήθηκα για την άλλη παρέα.

Του χάιδεψα το γόνατο τρυφερά και έπειτα έβγαλα τον κρύσταλλο από την τσάντα. Ήταν μικρός. Στο μέγεθος ενός σπιρτόκουτου.

«Αυτό είναι για σένα», του είπα.

Ήταν η πρώτη φορά που έστρεψε το βλέμμα του πάνω μου. Πήρε τον κρύσταλλο και τον επεξεργάστηκε.

«Λένε ότι φέρνει τύχη. Ότι πολλαπλασιάζει τα καλά. Θα είναι το γούρι σου από δω και μπρος».

Έσκυψε προς το μέρος μου και με φίλησε στο μάγουλο.

«Σε ευχαριστώ», είπε χαμηλόφωνα.

«Θες ένα τσάι;» ρώτησα μόλις μπήκαμε στο σπίτι.

Έγνεψε ένα «όχι» και μουρμούρισε ότι θα έπεφτε για ύπνο.

«Όπως θες...»

Δεν τον πίεσα. Ένωθα την απογοήτευσή του.

Με καληνύχτισε και κλείστηκε στο δωμάτιό του.

Δεν μπορούσα να ησυχάσω. Λίγο αργότερα του χτύπησα την πόρτα, την άνοιξα και έχωσα το κεφάλι μου μέσα στο δωμάτιο.

«Όλα θα πάνε καλά», τον βεβαίωσα, «σ' το υπόσχομαι».

Εκείνος έβαλε τον κρυστάλλο μπροστά στα μάτια του και με κοίταξε μέσα από αυτόν.

«Εκατομμύρια Ιωάννες στέκονται στην πόρτα μου», μονολόγησε.

Του χαμογέλασα. Εκατομμύρια Ιωάννες του χαμογέλασαν.

«Έχεις διασπαστεί σε αμέτρητα είδωλα», μουρμούρισε, «και να σκεφτείς πως όταν ήμουν παιδί, ήθελα να σε εξαφανίσω! Εσύ πολλαπλασιάζεσαι!»

«Σχετικά με το ενοίκιο αυτού του μήνα...» δοκίμασε να μου πει το πρωί της Κυριακής στην κουζίνα όπου με βρήκε.

«Διαγόρα», τον διέκοψα, «αυτά τα έχουμε πει δεκάδες φορές. Δε θέλω να αγχώνεσαι γι' αυτά τα πράγματα».

Έσκηψε μπροστά από το πρόσωπό μου. Νόμιζα ότι θα με φιλούσε, αλλά αντ' αυτού έβγαλε ένα κέρμα από το αυτί μου. Κι ένα από το ρουθούνι μου. Σκέφτηκα πόσο πιο χρήσιμο θα ήταν και για τους δυο μας αν έβγαζε χαρτονομίσματα.

«Κάποια στιγμή πρέπει να μου δείξεις πώς γίνεται αυτό».

«Είναι μαγεία», απάντησε, έβγαλε ένα πλαστικό λουλούδι μέσα από τα μαλλιά μου, μου το πρόσφερε, πήρε τον καφέ του και έφυγε προς το σαλόνι.

Ο Διαγόρας είχε σπουδάσει στο μαθηματικό και στο παρελθόν είχε μία πολύ καλή δουλειά σε ένα μεγάλο φροντιστήριο. Μέχρι τη μέρα που αποφάσισε να γίνει μένταλιστ. Δήλωσε παραίτηση, άφησε το διαμέρισμά του, μετακόμισε στο δικό μου και χρησιμοποίησε όλες του τις οικονομίες για να αγοράσει εξοπλισμό.

Όπως συνήθιζε να λέει, ήταν μένταλιστ. Όχι ταχυδακτυλουργός. «Μέ-ντα-λιστ», επαναλάμβανε αργά. Η ειρωνεία ήταν βέβαια πως το μόνο που του απέφερε χρήματα ήταν το να παριστάνει τον ταχυδακτυλουργό σε παιδικά πάρτι...

Η ειδικότητά του ήταν να εξαφανίζει αντικείμενα. Και το έκανε με τεράστια επιτυχία. Το ταλέντο του ήταν μάλιστα τόσο μεγάλο, που μόλις ανακοίνωσε στους γονείς μας την απόφασή του να εγκαταλείψει τη σίγουρη και κανονική δουλειά που είχε στο φροντιστήριο γι' αυτήν του μέντα-λιστ, λίγο έλειψε να πεθάνουν από καρδιά και να εξαφανιστούν κι εκείνοι διά παντός. Χωρίς καν να εφαρμόσει κανένα τρικ, βρέθηκε πολύ κοντά στο να τους εξαφανίσει έτσι απλά, με λίγες λέξεις! Ευτυχώς τους συνεφέραμε με νερό και αέρα. Ο μένταλιστ τους έφερε το νερό. Η αδελφή του μένταλιστ τους κουνούσε ένα περιοδικό στη μούρη για αέρα.

Η ανακοίνωση της απόφασής του συνέπεσε χρονικά με την εποχή που ο πατέρας μου απέκτησε τις λεγόμενες ρυτίδες αμφισβήτησης. Τρεις βαθιές γραμμές, δύο κάθετες και μία οριζόντια που σχημάτιζαν το γράμμα «Η» ανάμεσα στα φρύδια του λόγω του επαναλαμβανόμενου μορφοσμού με τον οποίο συνόδευε την ερώτηση «Μα ο ταχυδακτυλουργός είναι επάγγελμα τώρα;», για να τον διορθώσει λίγο αργότερα ο αδελφός μου: «Μέ-ντα-λιστ».

Προφανώς τα μοναδικά δύο άτομα που ο Διαγόρας δεν μπορούσε να εξαφανίσει με τίποτα, ή μήπως να πω *ξεφορωθεί* με τίποτα, ήμουν εγώ και η πρώην κοπέλα του η Ρίνα. Εγώ επειδή, όπως είδατε, όχι μόνο δεν εξαφανιζόμουν, αλλά αντιθέτως πολλαπλασιαζόμουν και η Ρίνα επειδή δεν ήθελε με τίποτα να χωνέψει τον ρόλο της πρώην. Η Ρίνα ήθελε σώνει και καλά να παραμείνει νυν και θα έκανε τα πάντα γι' αυτό. Σε αυτό συνέτεινε βέβαια και ο αδελφός μου, ο οποίος αραιά και πού –αν οι δύο φορές τον μήνα μπορούν να θεωρηθούν αραιά και πού– με κάποια μεταμεσονύχτια τηλεφωνήματα τη μετέτρεπε για λίγες ώρες σε νυν με σκοπό να ικανοποιήσει κάποιες βορβορώδεις ανάγκες του.

Στις σελίδες με τα κοινωνικά του περιοδικού που κρατούσα στα χέρια μου η ματιά μου συναντήθηκε ξανά με τη Μόλι. Η εχθρός μου ήταν πανταχού παρούσα. Έδινε το παρών σε όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις, αλλά έδειχνε ιδιαίτερη προτίμηση στα εγκαίνια. Ό,τι καινούργιο άνοιγε αυτή ήταν εκεί. Στο άνοιγμα ενός νέου καταστήματος, στο άνοιγμα ενός καινούργιου εστιατορίου, στο άνοιγμα μίας τράπεζας ή μίας κλινικής. Δεν έκανε διακρίσεις. Θα πήγαινε και στο άνοιγμα μίας κονσέρβας. Εγώ από την άλλη, όχι πως μου στάλθηκε ποτέ κάποια πρόσκληση, είμαι σίγουρη ότι θα τα βαριόμουν απίστευτα όλα αυτά. Πάντα πίστευα ότι η μοναδική χρησιμότητα του να πηγαίνεις σε κοσμικές εκδηλώσεις είναι ότι σου δίνεται μία εξαιρετική ευκαιρία να βγάλεις μία καλή φωτογραφία για τάφο.

Στο σημερινό τεύχος φιγούραρε σε μία φωτογραφία που πάρθηκε στα εγκαίνια κάποιου μεγάλου κοσμηματο-

πωλείου, στην αγκαλιά του αγαπημένου της. *Η απαστράπτουσα Μόλι αγκαλιά με τον αγαπημένο της δόκτορα Πολυδάμα Πολύζο. Μήπως να ετοιμαζόμαστε για κουφέτα;* έλεγε η λεζάντα.

Μέχρι να φτάσει η Τόνια, που την είχα καλέσει στο σπίτι για φαγητό, είχα προλάβει να της ζωγραφίσω χοντρό μαύρο μουστάκι, κέρατα, μούσι και να της μαυρίσω τα δύο προστινά δόντια. Τώρα δεν ήταν και τόσο απαστράπτουσα. Είχα επίσης διαγράψει τη λέξη *κουφέτα* και την αντικατέστησα με τη λέξη *κόλλυβα*. Το ερώτημα *Μήπως να ετοιμαζόμαστε για κόλλυβα;* με έκανε να αισθάνομαι καλύτερα.

Η Τόνια βρήκε την καλλιτεχνική μου παρέμβαση εκπληκτική. Συνέβαλε μάλιστα στην περαιτέρω βελτίωση της φωτογραφίας ζωγραφίζοντας τρίχες στα χέρια της Μόλι. Σγουρές τρίχες.

«Την ερχόμενη Κυριακή θα βάλω το σχέδιό μου σε εφαρμογή», της εξομολογήθηκα ψιθυριστά.

Ας μην ξεχνάμε ότι μοιραζόμουν το ίδιο σπίτι με τον Διαγόρα, ο οποίος σε καμία περίπτωση δεν έπρεπε να μάθει πόσο τρελή ήταν η μικρή του αδελφή.

«Κανονικά θα έπρεπε να μιλήσω με τη φωνή της λογικής και να σε αποτρέψω», μιμήθηκε η Τόνια τους ίδιους χαμηλούς τόνους, «αλλά πιστεύω ότι της αξίζει ένα μάθημα».

Ο καλός φίλος είναι εχθρός του εχθρού σου ακόμη κι αν δεν τον έχει συναντήσει ποτέ. Αυτό συμπεριλαμβάνεται ανάμεσα στα ιερά καθήκοντα της πραγματικής φιλίας.

«Θα μπουκάρω στο γραφείο της».

«Κι αν έρθει απρόοπτα και σε πιάσει εκεί;»

«Δεν πάει ποτέ στο γραφείο τις Κυριακές».

«Πώς είσαι τόσο σίγουρη;» ρώτησε γουρλώνοντας ακόμη περισσότερο τα μάτια.

«Την ακολούθησα δύο τρεις βδομάδες και ξέρω το πρόγραμμα της».

Ψέματα. Την παρακολουθούσα εδώ και έναν χρόνο. Ήξερα το πρόγραμμα της Μόλι καλύτερα κι από το πρόγραμμα του πλυντηρίου μου.

Η ιδιοκτήτρια του τηλεοπτικού σταθμού Lucky7 Μίνα Πολάντζη πετούσε στα σύννεφα. Τα νούμερα τηλεθέασης ξεπερνούσαν κάθε προσδοκία.

«Είσαι το διαμάντι του σταθμού», είπε στη Μόλι τηλεφωνικώς, «ο πόνος πουλάει!»

Η Μόλι χαμογέλασε αυτάρεσκα.

«Η διεύθυνση μελετά σοβαρά το ενδεχόμενο να αυξήσει τη διάρκεια της εκπομπής σου κατά μισή ώρα! Σκεφτόμαστε εννέα με δέκα», είπε στη συνέχεια, πράγμα που σημαίνει ότι η χειρότερη φάση της εβδομάδας θα αυξανόταν κατά μισή ώρα και για την Ιωάννα.

«Με το αζημίωτο φυσικά! Αντίστοιχη αύξηση θα έχει και η επιταγή που λαμβάνεις στο τέλος κάθε μήνα. Ω... δεν μπορείς να αρνηθείς μία τέτοια προοπτική. Θα αντιμετωπίσεις δύο περιστατικά σε κάθε εκπομπή! Ο πόνος πουλάει κι εμείς θα τον πουλήσουμε διπλό! Μπορούμε να στριμώξουμε τουλάχιστον άλλες δέκα διαφημίσεις για σερβιέτες και πάνες ακράτειας! Ε, Μόλι; Τι λες; Μην απαντάς. Θα σε αφήσω να το σκεφτείς. Θα τα πούμε το βράδυ στο κανάλι εξάλλου». Κλικ.

Η Μόλι δεν κατάφερε να συγκρατήσει το γέλιο της. Συνέχισε ωστόσο να περιεργάζεται τα ακριβά χαλιά που

κρέμονταν μπροστά της. Η ζωή της ήταν ένας παράδεισος. Όλα πήγαιναν πρίμα. Για κάποια στιγμή αναρωτήθηκε αν της άξιζε όλη αυτή η ευτυχία. Τι ειρωνεία. Το ίδιο αναρωτιόταν και κάποια άλλη φίλη μας...

«Τελικά αποφασίσατε;» διέκοψε τις σκέψεις της η πωλήτρια. «Θα πάρετε αυτό;»

«Ναι», απάντησε η Μόλι ψάχνοντας για την πιστωτική της κάρτα.

Αυτό το χαλί θα ταίριαζε άψογα στο υπνοδωμάτιο του πανάκριβου διαμερίσματος που νοίκιαζε τα τελευταία δύο χρόνια. Και τώρα με την πρόταση του καναλιού να της αυξήσουν την ώρα της εκπομπής και τον μισθό δε χρειαζόταν να σκεφτεί δύο φορές πριν βάλει το χέρι στην τσέπη!

Κι επειδή τα ψώνια είναι κάτι αντίστοιχο με το φαγητό, που όσο τρως σου ανοίγει η όρεξη για ακόμη περισσότερο φαγητό, μπήκε σε άλλα πέντε καταστήματα και έδωσε άλλες πέντε φορές την πιστωτική της κάρτα.

Το μεσημέρι τη βρήκε να απολαμβάνει μία ζεστή κούπα κακάο μπροστά στο παράθυρό της. Η πόλη απλωνόταν μπροστά στα μάτια της. Αυτή την πόλη την είχε κατακτήσει.

Ένωθε όμορφα. Ήρεμα. Γαλήνια. Κι αυτό ήταν ένα από τα τελευταία μεσημέρια που θα ένιωθε όμορφα. Ήρεμα. Γαλήνια.

Το ίδιο Σάββατο η Ιωάννα κοίταζε τον πανικό που επικρατούσε στο γραφείο της και αισθανόταν εντελώς ανίκανη να τον διαχειριστεί. Σαν να μην ήταν αρκετό που ένα τσούρμιο δεκαπεντάχρονων τσακώνονταν μεταξύ τους, τώρα είχαν προστεθεί στον καβγά και οι γονείς τους.

Αυτές οι δύο αντίπαλες ομάδες παιδιών είχαν φέρει τα πάνω κάτω στο σχολικό περιβάλλον. Οι καβγάδες τους περιελάμβαναν βωμολοχίες, ξύλο, ζημιές στο προαύλιο κι έναν τεράστιο φόβο ότι αυτή η διαμάχη που είχε βγει εκτός ελέγχου θα μπορούσε να οδηγήσει σε κάτι πολύ πιο άσχημο και μη αναστρέψιμο...

«Αποφασίσαμε από κοινού με τη διευθύντρια», ξεκίνησε να λέει με δυνατή φωνή, αλλά κανείς δεν της έδωσε σημασία.

Ίσως έπρεπε να σηκωθεί.

Σηκώθηκε.

«Αποφασίσαμε από κοινού με τη διευθύντρια...»

Καμία σημασία.

Μάλλον το μόλις ένα και εξήντα πέντε μπόι της δεν ήταν αρκετό ώστε να επιβληθεί στο χάος.

Χτύπησε δυνατά το χέρι της στην επιφάνεια του γραφείου.

Επιτέλους, κέρδισε τα βλέμματά τους. Πιθανόν να ήταν και η πρώτη στιγμή που αντιλήφθηκαν ότι η Ιωάννα βρισκόταν μέσα στον χώρο.

«Αποφασίσαμε από κοινού με τη διευθύντρια», είπε με σταθερή φωνή, «ότι ο μοναδικός τρόπος να συμφιλιωθείτε είναι να σας αναθέσουμε ένα έργο το οποίο θα πρέπει να φέρετε εις πέρας από κοινού».

«Τι έργο;» ακούστηκε μια φωνή.

«Πρόκειται για μία αποστολή κατά την οποία όλοι οι εμπλεκόμενοι μαθητές θα συνεργαστούν με κοινό σκοπό τη βελτίωση της εικόνας του σχολείου. Για τον λόγο αυτό, οι μαθητές θα παραμένουν στο σχολείο για μία ακόμη ώρα μετά το πέρας της σχολικής ημέρας για να βάψουν τις αί-

θουσες του ισογείου και να περιποιηθούν τον κήπο. Η αποστολή θα λάβει τέλος μόλις περατωθούν όλες οι εργασίες. Η διάρκεια υπολογίζεται στον έναν μήνα».

«Τα παιδιά μας τα φέρνουμε εδώ για να μάθουν γράμματα», πετάχτηκε μια μάνα, «όχι για να γίνουν μπογιατζήδες».

Κατά διαβολική σύμπτωση αυτή ήταν η μητέρα του Πετρίδη. Του χειρότερου μαθητή του σχολείου. Ίσως και όλων των σχολείων της χώρας. Μπορεί και όλων των σχολείων της Ευρώπης. Για τις υπόλοιπες ηπείρους δεν μπορούμε να μιλήσουμε με ασφάλεια. Κάποιος έπρεπε να εξηγήσει σε αυτή τη μητέρα πως δε γέννησε τον καινούριο Αϊνστάιν και πως μόνο καλό θα του έκανε αν εξοικειωνόταν από τώρα με τα ρολά και τα πινέλα βαψίματος τοίχου, παρότι και η δουλειά του ελαιοχρωματιστή, την οποία υποτιμούσε, θα αποτελούσε πιθανότατα μία δαιδαλώδη πνευματική πρόκληση για τις μειωμένες νοητικές δυνατότητες του γιου της.

«Πρέπει να καταλάβετε ότι πρόκειται για εκπαιδευτική τιμωρία και όχι για επαγγελματικό προσανατολισμό», τους εξήγησε.

«Ο γιος μου αμέσως μετά το σχολείο έχει προπόνηση ποδοσφαίρου και μου λες ότι θα πρέπει να κάθεται εδώ να κάνει τον κηπουρό για έναν μήνα;» πετάχτηκε μία άλλη.

Αυτή ήταν η μητέρα του Βλάση. Αυτή τουλάχιστον αναγνώριζε τις περιορισμένες δυνατότητες του γιου της και τον έσπρωχνε από τώρα στα γήπεδα, μέσα στα οποία προοριζόταν να περάσει το υπόλοιπο της ζωής του. Συγκεκριμένα, στις κερκίδες.

Οι φωνές τους αγρίεψαν και πάλι. Ο σαματάς ξανάρχισε. Όμως η Ιωάννα ήξερε πλέον τον τρόπο να τους κά-

νει να σιωπήσουν. Το χτύπημα της παλάμης της στην έδρα ακούστηκε πιο δυνατά αυτή τη φορά.

«Είτε αυτό, είτε τους αποβάλλουμε για πέντε βδομάδες και χάνουν λόγω απουσιών τη σχολική χρονιά».

Αυτή η δήλωση έφερε ησυχία. Περισσότερη ησυχία κι από αυτή που επικρατεί στην κυριακάτικη λειτουργία σε εκκλησία μικρού χωριού με είκοσι ηλικιωμένους κατοίκους. Η Ιωάννα ένιωσε περήφανη.

«Θα σας αφήσω να το σκεφτείτε για δέκα λεπτά και μόλις επιστρέψω, θέλω την απάντησή σας. Η μπάλα είναι στο γήπεδό σας», είπε καρφώνοντας με το βλέμμα της τη μητέρα του Βλάση και βγήκε από το γραφείο.

Κατευθύνθηκε προς τις τουαλέτες των καθηγητών, μπήκε στην τελευταία, ακούμπησε την πλάτη της στην πόρτα και άναψε ένα τσιγάρο.

Σε περίπτωση που δε σας είχαμε ενημερώσει νωρίτερα, ήταν και η Ιωάννα ψυχολόγος. Μικρότερου βεληνεκούς από τη Μόλι, αλλά ψυχολόγος. Αν, ας πούμε, τοποθετούσαμε και τις δύο στα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ, η Μόλι θα ήταν η βασίλισσα Ελισάβετ και η Ιωάννα θα ήταν η κυρία που σερβίρει το τσάι στη βασίλισσα Ελισάβετ. Ή αν η Μόλι ήταν ένας πύραυλος της NASA, η Ιωάννα θα ήταν ένας πύραυλος παγωτό. Κάπως έτσι.

Συγκεκριμένα η Ιωάννα εργαζόταν ως σύμβουλος στο συγκεκριμένο λύκειο μία φορά τη βδομάδα, ενώ σε περιπτώσεις διαχείρισης μεγάλων κρίσεων όπως η σημερινή διοργάνωνε σαββατιάτικες συναντήσεις των εμπλεκόμενων μαθητών και των κηδεμόνων τους στο γραφείο που της είχε παραχωρηθεί μέσα στον σχολικό χώρο. Τα χρήματα που κέρδιζε ήταν ελάχιστα, αλλά εδώ που τα λέμε η

χώρα στην οποία ζούσε δεν της άφηνε και μεγάλη περιθώρια επαγγελματικής αποκατάστασης και επιτυχίας. Πώς να σου ανοιχτούν πόρτες σε μία εποχή που δεν υπήρχαν καν πόρτες; Σε αντίθεση με τη Μόλι, που οι πόρτες ξεφύτρωναν μπροστά της σαν μανιτάρια μετά από βροχή και άνοιγαν αυτομάτως χωρίς το μεγάλο μπέρδεμα του *έλξατε-ωθήσατε*.

Κι ενώ η Μόλι καταπιανόταν με χίλια δύο πράγματα και ζούσε τη μεγάλη ζωή, η ζωή της Ιωάννας ήταν –ας μας επιτραπεί ο χαρακτηρισμός– νωθρή. Περνούσε τις μέρες της στο σπίτι παρακολουθώντας τηλενουβέλες, η ψυχαγωγία του φτωχού, και ευχόταν σε περίπτωση που άνοιγε κάποια θέση ψυχολόγου, στη συνέντευξη να ζητούσαν την άποψη της για την *Κορίνα την αγριόγατα*. Όσο για τη διάθεση με την οποία θα αντιμετώπιζε τη συνέντευξη αυτή, θα ήταν ανάλογη με το πόσο καλά είχαν πάει τα πράγματα για την Κορίνα στο συγκεκριμένο επεισόδιο.

Κάπως έτσι, ενώ για τη Μόλι η ερώτηση ήταν «πάνω σε τι άλλο εργάζεσαι αυτή την εποχή», η ερώτηση για την Ιωάννα ήταν «ποιο βραζιλιάνικο βλέπεις αυτή την εποχή».

Όταν η Ιωάννα επέστρεψε στο γραφείο, μαθητές και κηδεμόνες είχαν συμφωνήσει στην εκπαιδευτική τιμωρία. Λίγο μαχαίρι στον λαιμό δεν έχει πάντα κακά αποτελέσματα...

«Πρέπει να μάθετε να σέβεστε τον εαυτό σας», είπε η Ιωάννα στα παιδιά, «και να μην προχωράτε σε πράξεις που σας μειώνουν ως προσωπικότητες».

Το επόμενο πρωί θα ντυνόταν εντομοεξολοθρευτής.

«Πρέπει να αγαπάτε τη ζωή που σας έχει δοθεί και να σέβεστε τις ζωές των άλλων».

Το επόμενο πρωί θα κατέστρεφε τη ζωή της Μόλι.

«Μα πάνω από όλα να μην είστε εκδικητικοί».

Το επόμενο πρωί θα έπαιρνε την εκδίκηση που ονειρευόταν για πάνω από ένα δέκατο του αιώνα. (Θα μπορούσαμε να πούμε δώδεκα χρόνια, αλλά η αναφορά στον αιώνα κάνει τα πράγματα να ακούγονται πιο δραματικά και όλοι γνωρίζουμε ότι λίγο δράμα ποτέ δεν έβλαψε καμία ιστορία.)

«Γιατί... γιατί πρέπει να ξέρετε ότι η εκδίκηση δείχνει μικροψυχία και αργά ή γρήγορα θα τιμωρηθείτε γι' αυτήν».

Χμ... Ας μην προκαταβάλλουμε τον αναγνώστη.

Είχα στηθεί στη γωνία από το χάραμα. Το κρύο ήταν τσουχτερό κι αυτή η λεπτή κίτρινη φόρμα δε με προστατεύε καθόλου από την παγωνιά. Τα χνότα μου σχημάτιζαν λευκά σύννεφα. Δεν έπρεπε να έχω έρθει από τόσο νωρίς...

«Δεν έπρεπε να είχες έρθει καθόλου», με επέπληξε μια μικρογραφία της μισ Ελίζαμπεθ Μπένετ, που εμφανίστηκε πάνω στον δεξί μου ώμο, «τι ρεζιλίκια είναι αυτά; Τι μικροπρέπεια; Μία σωστή κυρία δε θα έπεφτε ποτέ τόσο χαμηλά».

Τι στο διάολο έκανε μια ηρωίδα της Τζέιν Όστεν πάνω στον ώμο μου;

«Είσαι η συγγραφέας του εγχειριδίου *Πώς να φέρεις τον κόσμο στα μέτρα σου*», συνέχισε, «και κάνεις ακριβώς το αντίθετο από αυτό που διδάσκεις».

«Μα φέρνω τον κόσμο στα μέτρα μου», δικαιολογήθηκα, «απλώς τα μέτρα μου είναι κάπως περίεργα...»

«Σκέφτεσαι τον αντίκτυπο που θα έχει αυτό στην καριέρα σου αν σε πιάσουν; Θα καταστραφείς».

«Η αποτυχία δεν περιλαμβάνεται στα σχέδιά μας!» απάντησε η μικρογραφία του Τσακ Νόρις, που εμφανίστηκε ξαφνικά στον αριστερό μου ώμο.

Τι γίνεται εδώ; Τι συμβαίνει στους ώμους μου;

«Εξάλλου για τη συγγραφή του εγχειριδίου στο οποίο αναφέρεσαι», είπα στη μις Ελίζαμπεθ Μπένετ, «συνεργάστηκαν άλλοι είκοσι σχολικοί ψυχολόγοι. Τα ονόματά μας ήταν περισσότερα από τις σελίδες! Για την ακρίβεια, η δουλειά είχε γίνει από άλλον, εγώ απλώς το διάβασα, πρόσθεσα ένα και που είχε παραλειφθεί και το συνυπέγραψα. Πόσο μπορεί να με δεσμεύει ένα και δηλαδή;»

«Σωστά!» είπε ο Τσακ. «Πόσο μπορεί να μας δεσμεύει ένας συμπλεκτικός σύνδεσμος;»

«Ιωάννα, σε εκλιπαρώ», συνέχισε η μις Ελίζαμπεθ Μπένετ, «ξανασκέψου το. Μπες σε ένα ταξί και φύγε. Μη χαλάσεις τη ζωή σου για ένα γινάτι. Έχω να σου προτείνω μια λύση!»

«Τι λύση;» ρώτησα αμέσως λες και έψαχνα την αφορμή, μια μικροσκοπική αφορμή, να τρέξω μακριά από αυτό που ετοιμαζόμουν να κάνω.

«Καμία λύση!» φώναξε ο Τσακ Νόρις, έβγαλε ένα περίστροφο και πυροβόλησε στο κούτελο τη μις Μπένετ. Η μις Μπένετ έπεσε από τον ώμο μου αιμόφυρτη στο οδόστρωμα.

«Γιατί το έκανες αυτό; Γιατί σκότωσες την Ελίζαμπεθ Μπένετ;» του είπα.

Αυτός, αντί για απάντηση, μου έδειξε προς τον δρόμο το βαν με τους εντομοεξολοθρευτές που πλησίαζε.

Το στομάχι μου σφίχτηκε από αγωνία, λες και ένας παλαιστής σούμο το έκλεινε μέσα στη χούφτα του για χειραψία. Αυτή η γελοσιότητα με τη σωματοποίηση των συναισθημάτων μας ορισμένες φορές καταντά ανυπόφορη. Μία το στομάχι να σφίγγεται από αγωνία, μία τα έντερα να φουσκώνουν από άγχος, μία το κεφάλι να πονά από στρες, μία

η καρδιά να χτυπά σαν τρελή από έρωτα, σαν πολλές πρωτοβουλίες δεν παίρνουν για όργανα;

Μόλις είδα και τον τελευταίο να περνά την πόρτα της εισόδου, έσκυψα το κεφάλι, άνοιξα το βήμα και μπούκαρα πίσω τους. Όχι, δε θα άφηνα ένα στομαχάκι να κάνει κουμάντο. Αυτό ας ασχοληθεί με την πέψη των φασολιών και των μπέργκερς, αυτή είναι η δουλειά για την οποία προορίζεται.

Νόμισα ότι ο θυρωρός με κάρφωνε με το βλέμμα του καθώς παρατήρησε κάτι παράξενο στην περιβολή μου, αλλά εγώ συνέχισα την πορεία μου προς τη σκάλα. Στην πραγματικότητα ήταν πολύ πιθανόν να μη με είχε προσέξει καν.

Πέρασα βιαστικά μπροστά από τις ανοιχτές πόρτες ώστε να μη δώσω λαβή σε κάποιον από τους «συναδέλφους» μου να με παρατηρήσει και έφτασα στο γραφείο της εχθρού Μόλι που βρισκόταν στο βάθος. Το όνομά της ήταν γραμμένο με έντονη, μαύρη γραμματοσειρά σε μία χρυσή ταμπελίτσα και ο χώρος μύριζε κανέλα και βανίλια. Δε θα ξανάτρωγα κανένα από τα δύο. Τα έπιπλά της φαίνονταν πανάκριβα και η εξαιρετική θέα της πόλης από το τεράστιο παράθυρο δεν της άξιζε καθόλου.

Πάνω στο γραφείο της ένα μπολ με ελβετικές μέντες πιο ακριβές κι από το άρωμά μου. Η σκέψη ότι για να τα βγάλω πέρα οικονομικά έπρεπε να κάνω εκπώσεις ακόμα και στο αφρόλουτρο, επιλέγοντας όχι αυτό που μύριζε πιο όμορφα αλλά αυτό που βρισκόταν σε προσφορά, φούντωσε την αποφασιστικότητά μου να την καταστρέψω και παράλληλα μείωσε τον πόνο που μου είχε προκαλέσει ο θάνατος της μισ Ελιζαμπεθ Μπένετ. Καλά της είχε κάνει ο Τσακ. Σκέφτηκα μάλιστα ως μια πρόσκαιρη εκδίκηση να της χαράξω τη δερμάτινη καρδέκλα με το κοπίδι. Δεν

το έκανα. Άρπαξα ωστόσο μια χούφτα καραμέλες και τις έχωσα στην τσέπη μου.

Άρχισα να ανοίγω μανιωδώς τα συρτάρια και τα ντουλαπάκια, ώσπου βρήκα εντέλει αυτό που έψαχνα στο επιβλητικό έπιπλο που ήταν ακουμπισμένο στον τοίχο. Μελέτησα βιαστικά τους πλαστικούς φακέλους με τα ονόματα των πελατών που είχε ταξινομημένους αλφαβητικά μέσα στο τεράστιο συρτάρι που έχασκε τώρα ανοιχτό μπροστά μου. Η τάξη που επικρατούσε έκανε τη δουλειά μου ακόμη πιο εύκολη, αφού σε λιγότερο από ένα λεπτό είχα στα χέρια τον φάκελο με το όνομα της ιδιοκτήτριας του τηλεοπτικού σταθμού Lucky7 στον οποίο εργαζόταν η Μόλι, τον φάκελο ενός πολιτικού και ενός αθλητή.

Όταν άκουσα βήματα να πλησιάζουν στον διάδρομο, έπεσα στα τέσσερα και προσποιήθηκα ότι έκανα τη δουλειά την οποία πρόδιδε η εμφάνισή μου. Ήξερα, βλέπετε, πολύ καλά ποιες ήταν οι διαδικασίες που ακολουθούσε ένας εντομοεξολοθρευτής. Είχα τηλεφωνήσει στην εταιρεία απεντόμωσης παριστάνοντας την πιθανή πελάτισσα και πέρασα από τα γραφεία τους για μια δωρεάν επίδειξη. Εκεί είχα μάθει για τις πράσινες ταμπλέτες που τοποθετούσαν στις γωνίες και για το σπρέι που ψέκαζαν περιμετρικά του χώρου. Ήταν πολύ εξυπηρετικοί και επεξηγηματικοί. Και υπήρχε σπουδαίος λόγος που φέρθηκαν έτσι. Τους είχα πει ότι ήμουν διαχειρίστρια σε πέντε πολυκατοικίες. Αυτός ήταν ο λόγος. Μου είχαν δώσει μάλιστα και δώρο ένα διαφημιστικό καπελάκι. Αυτό που φορούσα σήμερα.

«Τελειώνετε. Θα αργήσουμε», διέταξε μία ανδρική φωνή την ώρα που εγώ ψέκαζα το πάτωμα με μια λακ.

Στο βαλιτσάκι αντί για τις κανονικές πράσινες ταμπλέ-

τες είχα βάλει κάτι σκευάσματα σπιρουλίνας που είχαν πανομοιότυπο σχήμα και μια λακ για ισχυρό κράτημα. Ήταν ό,τι πιο κοντινό μπόρεσα να βρω. Όχι μόνο δε θα εξολόθρευα τα έντομα, αλλά μετά την παρέμβασή μου οι κατσαρίδες θα ήταν πιο δυνατές και καλοχτενισμένες από ποτέ.

Κατόπιν κλείστηκα στην τουαλέτα και περιμένα μέχρι να επικρατήσει απόλυτη ησυχία. Από το μικρό παραθυράκι τους είδα να επιβιβάζονται στο βαν και να φεύγουν. Με τους τρεις φακέλους στο βαλιτσάκι ξεκίνησα να τρέχω στις σκάλες και όταν έφτασα μπροστά στον θυρωρό, ο οποίος με κοίταξε έκπληκτος, χτύπησα ασθμαίνοντας την παλάμη στο κούτελό μου.

«Έφυγαν και με άφησαν εδώ;» ούρλιαξα.

«Μόλις τους έχασες», απάντησε με ένα κοροϊδευτικό μειδίαμα.

Γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος, πανίβλακα, σκέφτηκα ενώ έκανα πως πληκτρολογούσα ένα νούμερο στο κινητό μου.

«Καλά, ρε», είπα στον κατά φαντασίαν συνομιλητή μου εξαγριωμένη, «με ξεχάσατε εδώ και τώρα θα πρέπει να περπατήσω δύο ολόκληρα χιλιόμετρα;»

Έδωσα μια σπρωξιά στην πόρτα, την άνοιξα και βγήκα στον δρόμο. Κι αυτή ήταν η πρώτη νίκη του πολέμου τον οποίο ξεκινούσα. Μία νίκη την οποία λίγο αργότερα θα γιόρταζα στο σπίτι με ένα ηρεμιστικό για το στομάχι, δύο χαπάκια για τα έντερα και επτά ποτήρια βαλεριάνα. Έτσι πάνε αυτά. Κάθε πόλεμος δημιουργεί τραύματα που απαιτούν διαφορετική ιατρική αντιμετώπιση και οι πληγές για το είδος των δικών μου τραυματισμών μπορούσαν να αντιμετωπιστούν με σπασμολυτικά.

Τα λάφυρά μου ήταν ανεκτίμητης αξίας. Σε κάθε φάκελο υπήρχε το ιστορικό του ασθενή κι ένα στικάκι με καταγεγραμμένες όλες τις ηχογραφημένες συνεδρίες που είχα με τη Μόλι.

Η Τόνια είχε μείνει εμβρόντητη με τα ντοκουμέντα που έκλεψα. Την είχα καλέσει να τα μελετήσουμε μαζί. Πρώτον, διότι αν δεν κάνεις συνένοχο στο έγκλημα την καλύτερή σου φίλη, τότε ποιον θα κάνεις; Και δεύτερον, επειδή όταν ένα έγκλημα μοιράζεται ανάμεσα σε δύο συνενόχους, γίνεται ελαφρύτερο. Κυρίως το δεύτερο.

Στο μυαλό μου είχα εξισώσει το έγκλημα με ένα γλυκό. Ένα τираμισού, για παράδειγμα. Όπως μοιράζεσαι ένα τираμισού με την κολλητή σου με αποτέλεσμα να παίρνεις μόνο τις μισές θερμίδες, έτσι και με αυτή την ιστορία η φίλη μου πήρε το βάρος του μισού φταιξίματος. Τις μισές τύψεις. Και δεν ξέρω αν έπεισα εσάς με αυτόν τον παραλληλισμό, εμένα πάντως με είχα πείσει.

Οι μαγνητοφωνημένες συνεδρίες μεταξύ της Μόλι και της Μίνας Πολάντζη ήταν τόσο διασκεδαστικές, που στη μισή ώρα ακρόασης θεωρήσαμε αναγκαίο να κάνουμε διακοπή για να φέρουμε ποπ κορν και αναψυκτικά.

Ούτε που θα καταλαβαίναμε ότι πήγε δύο το πρωί αν δεν επέστρεφε ο αδελφός μου στο σπίτι, κάτι που με έκανε να κατεβάσω το καπάκι του λάμπτοπ απότομα, προσπαθώντας να δικαιολογήσω την ταραχή μας με ανόητες δικαιολογίες που δε θα έχαφτε ούτε παιδάκι νηπιαγωγείου.

«Ελάτε τώρα», είπε εκείνος που δεν πίστεψε ούτε λέξη, «μεγάλα κορίτσια είστε. Δεν είναι κακό που βλέπετε πορνό. Το κακό είναι που τα βλέπετε μαζί».

«Διαγόρα! Εμείς δεν...» προσπάθησα να δικαιολογη-

θώ, αλλά εκείνος είχε προλάβει να κλειστεί μέσα στο δωμάτιό του.

Ωραία. Τώρα ο αδελφός μου νόμιζε ότι παρακολουθούσα ερωτικές ταινίες. Στις δύο το πρωί. Με την κολλητή μου.

«Ώρα να πηγαίνω», είπε η Τόνια κατά τις τέσσερις, «δε θα ξυπνάω για τη δουλειά. Τα υπόλοιπα θα τα ακούσουμε αύριο».

«Εντάξει».

«Λοιπόν... καληνύχτα», είπε όταν έφτασε στην πόρτα και απλώνοντας δήθεν διακριτικά το χέρι στο ξύλινο έπιπλο, άρπαξε ένα τασάκι και το έχωσε στην τσέπη του παλτού της.

Αυτό μας έκανε να ξεσπάσουμε σε δυνατά χαχανητά και ύστερα να κάνουμε νόημα η μία στην άλλη για ησυχία ώστε να μην ξυπνήσουμε τον Διαγόρα. Η κυρία Μίνα Πολάντζη, βλέπετε, ήταν κλεπτομανής. Και μάλιστα επαγγελματίας κλεπτομανής. Κλεπτομανής μέχρι το κόκαλο. Δεν είχε αφήσει μαγαζί που να μην το έχει ξαφρδίσει. Είχε βέβαια προτίμηση στα μικρά, ευτελείους αξίας αντικείμενα, κάτι που έκανε το δράμα της ακόμα μεγαλύτερο. Μία κυρία της υψηλής κοινωνίας, με παραφουσκωμένους τραπεζικούς λογαριασμούς, να κλέβει ένα μαγνητάκι για το ψυγείο με το σχήμα του Παρθενώνα από μαγαζάκι με τουριστικά είδη ήταν τουλάχιστον τραγελαφικό.

«Δεν μπορώ να σταματήσω... Είναι πάνω από τις δυνάμεις μου», εξομολογήθηκε η Μίνα Πολάντζη στη Μόλι, «θέλω να αρπάζω τα πάντα. Μου δημιουργεί ένα αίσθημα ικανοποίησης. Μία χαρά ανυπέροβλητη. Ένα σωματικό ρίγος... Στα όρια του οργασμού. Συχνά εντονότερο κι από οργασμό. Αντιλαμβάνεσαι την καταστροφή αν κάποτε κάποιος από τους ιδιοκτήτες δεν κάνει τα στραβά μά-

τια ή δε λυγίσει από τη δωροδοκία μου και αναφέρει στην αστυνομία το περιστατικό... Η φήμη μου κρέμεται σε μια κλωστή. Το καλό μου όνομα στην κοινωνία θα αμαυρωθεί. Θα τυναχτούν όλα στον αέρα από μια κακιά συνήθεια από την οποία δεν μπορώ να απαλλαγώ. Χίλιες φορές να ήμουν εθισμένη στον τζόγο παρά αυτό!»

«Ω... θα συμφωνήσω μαζί σου, Μίνα μου. Θα συμφωνήσω», μουρμούρισα πατώντας παύση στην ηχογραφημένη συνομιλία για να στείλω ένα mail στον διαχειριστή του σάιτ «Νεκροθάφτης ντοτ κομ», με θέμα «Έχω κάτι που σας ενδιαφέρει».

Ο παραλήπτης και διαχειριστής της σελίδας «Νεκροθάφτης ντοτ κομ» δεν ήταν άλλος από τον διαβόητο δημοσιογράφο Βροτέα ή Σκουλήκι, όπως τον αποκαλούσαν στη δημοσιογραφική πιάτσα. Ένας δημοσιογράφος που είχε γίνει ο φόβος και ο τρόμος των κοσμικών, καθώς οι αποκαλύψεις του γι' αυτούς ήταν το λιγότερο ντροπιαστικές. Αν σε έπιανε στο στόμα του, δε σε ξέπλενε ολόκληρη η Μεσόγειος. Οι ειδήσεις που έβγαζε ήταν τόσο εξευτελιστικές για τους πρωταγωνιστές τους, που πολλοί από αυτούς έπειτα από τη «φιλοξενία» τους στο «Νεκροθάφτης ντοτ κομ» έφυγαν για πάντα από τη χώρα ή εγκατέλειψαν τα εγκόσμια για να αφιερωθούν στην ασκητική.

Ο Βροτέας, το Σκουλήκι, ήταν ο άνθρωπός μου. Και ο άνθρωπός μου μου είχε ήδη κλείσει ραντεβού σε μια καφετέρια για την επόμενη μέρα το μεσημέρι. Δεν ήταν από αυτούς που τους αρέσει να χάνουν χρόνο. Αυτό με βόλεψε πολύ.

Στα πλαίσια απόκρυψης της ταυτότητάς μου κάλυψα το μισό μου πρόσωπο πίσω από ένα χοντρό κασκόλ, το οποίο έφτανε μέχρι τη μύτη και ολοκλήρωσα το λουκ με τεράστια μαύρα γυαλιά, παρότι έξω είχε τόση συννεφιά που μόνο σε θαύμα μπορώ να αποδώσω το γεγονός ότι δεν έπεσα με τα μούτρα πάνω σε κάποια κολόνα.

Δεν ένιωθα καθόλου τύψεις που για την επίτευξη του στόχου μου θα σκότωνα κοινωνικά τη βασίλισσα της κοσμικής ζωής Μίνα Πολάντζη. Η εν λόγω κυρία συμπεριλαμβανόταν ανάμεσα στα αθώα θύματα του πολέμου και το γεγονός ότι τύγχανε να είναι και η εργοδότη της Μόλι με βόλεψε δύο φορές.

Κάποιο αρνί έπρεπε να θυσιαστεί. Αυτό το αρνί ήταν βαθύπλουτο, με αμέτρητες επιχειρήσεις, γνωριμίες και χρήμα ώστε να βρομίζει και να καθαρίζει το όνομά του για τις επόμενες δέκα ζωές. Κατά κάποιο τρόπο δε θα αμαύρωνα το όνομα της Μίνας Πολάντζη εσαεί. Απλώς θα της δημιουργούσα έναν παροδικό λεκέ, ο οποίος θα εξαφανιζόταν με τον καιρό.

Επιπροσθέτως, οι τύψεις είναι ένα άχρηστο και συνάμα ύπουλο συναίσθημα που σου πρήζει την κοιλιά. Αρνούμαι πεισματικά να νιώσω τύψεις. Επιτέλους, είχε φτάσει η ώρα που σαν τρελή λαχταρούσα επί δώδεκα χρόνια και δεν είχα καμία διάθεση να κάνω πίσω.

Έφτασα στην καφετέρια όπου είχαμε ραντεβού και τον εντόπισα να κάθεται σε ένα γωνιακό τραπεζάκι για δύο. Περπάτησα ως εκεί και κάθισα αμίλητη απέναντί του. Μοιάζαμε με δύο ψυχρούς εκτελεστές που δε χρειαζόταν να γνωρίζουν τίποτα ο ένας για τον άλλον, παρά μόνο τον επιλεγμένο στόχο.

Μετρήσαμε με τα βλέμματά μας ο ένας τον άλλον. Βασικά εγώ μέτρησα το βλέμμα του. Εκείνος μέτρησε τον κατάνταυρο φακό των γυαλιών μου. Από κοντά φαινόταν λιγότερο βλοσυρός σε σχέση με τη φήμη του και σε αυτό που είχα δημιουργήσει στη φαντασία μου. Θα τον έλεγες και συμπαθητικό. Τα γαλάζια του μάτια, οι ξανθές βλεφαρίδες και το λευκό δέρμα με τα κόκκινα μάγουλα του προσέδιδαν μια περίεργη παιδικότητα παρά τα σαράντα του χρόνια. Ήθελα σχεδόν να τον αγκαλιάσω.

«Ω, για το όνομα του Θεού, πες κάτι», με διέταξε, «και βγάλε αυτό το κασκόλ που τύλιξες μέχρι το μέτωπο. Το μαυρί έχει κλιματισμό. Θα σκάσεις».

Πράγματι. Ο τρόπος που αποφάσισα να προστατεύσω την ταυτότητά μου ήταν εξαιρετικά γελοίος. Κόντευα να βγάλω ίλαρά.

Ξετύλιξα διστακτικά το μακρύ κασκόλ από τον λαιμό και το πρόσωπό μου. Μου πήρε σχεδόν ένα λεπτό. Το είχα κάνει έντεκα στροφές. Μωρέ μπράβο! Στα όρια πνιγμού.

«Και τα γυαλιά», συνέχισε, «απορώ πώς βλέπεις».

Έβγαλα και τα γυαλιά.

«Έτσι μπράβο. Τώρα μπορούμε να μιλήσουμε σαν άνθρωποι», είπε και παρήγγειλε δύο γαλλικούς καφέδες.

Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβεις ποιος έκανε κουμάντο σε αυτή τη συνάντηση.

«Τι έχεις για μένα και για τι ποσόν μιλάμε;» ρώτησε πιο διακριτικά αυτή τη φορά.

«Μίνα Πολάντζη», ψέλλισα υπαινικτικά.

Στο άκουσμα αυτού του ονόματος μία σπίθα έλαμψε στα καταγάλανα μάτια του, λες και κάποιος πέταξε ένα βότσαλο στη λίμνη.

«Αναφέρεσαι στη Μίνα Πολάντζη που όλοι γνωρίζουμε;»
«Σε αυτήν».

Αναπήδησε στο κάθισμά του ανυπόμονα. Έκανε μάλιστα και κάποιο νευρικό τίναγμα στους ώμους.

«Πρέπει να μου δώσεις μια πρόγευση. Να μου δείξεις ένα δείγμα του εμπορεύματός σου. Να αποφασίσω αν αξίζει τον κόπο να το αγοράσω».

«Σειρά από μικροκλοπές», απάντησα αμέσως.

«Η Μίνα Πολάντζη κλεπτομανής; Η εκατομμυριούχος κυρία Μίνα Πολάντζη;»

«Μάλιστα. Αυτή».

«Πρόκειται για κάποιου είδους φάρσα. Σωστά; Τι ανάγκη έχει μία βαθύπλουτη να κλέψει;»

«Κι όμως!»

«Ναι, αλλά... πώς; Έχουμε τις ονομασίες των μαγαζιών; Έχουμε αποδείξεις;»

«Έχουμε και την παραμικρή λεπτομέρεια αυτού του σκανδάλου που η κυρία Πολάντζη φρόντισε να κρύψει επιμελώς κάτω από το πανάκριβο χαλάκι της...»

«Να τολμήσω να ρωτήσω αν η πηγή σου προέρχεται από τους κόλπους της αστυνομίας;»

«Όχι. Τίποτε από όλα αυτά δεν έφτασε στα αυτιά της αστυνομίας. Η κυρία Πολάντζη φρόντισε να κλείσει τα στόματα των θυμάτων της πληρώνοντας αδρά για τη σιωπή τους. Αρκεί να σου πω ότι ένα και μόνο τσιμπιδάκι για τα φρύδια της κόστισε πεντακόσια ευρώ!»

«Ένα τσιμπιδάκι για τα φρύδια; Έκλεψε η Μίνα Πολάντζη ένα τσιμπιδάκι για τα φρύδια;»

Έγνεψα καταφατικά.

Με κοίταξε με δυσπιστία.

«Κι ένα σαμπουάν. Και μια εξάδα μπαταρίες. Αλκαλικές», συνέχισα να διαφημίζω το εμπόρευσμά μου.

Οι κόρες των ματιών του είχαν διασταλεί σαν δύο απορημένα αλλά συνάμα έκπληκτα κεράσια.

«Εγώ βέβαια έχω μόνο τα στοιχεία για το πού και πότε έχουν διαπραχθεί αυτές οι ανεπιτυχείς απόπειρες μικροκλοπών. Είναι στο χέρι σου να συναντήσεις τους ιδιοκτήτες και να μοιραστούν μαζί σου το υλικό από τις κάμερες παρακολούθησης των μαγαζιών τους. Τα περιστατικά είναι πολλά. Όλο και κάποιος θα ανοίξει το στοματάκι του αν του ρίξεις το σωστό δόλωμα», έτριψα τα δάχτυλα εννοώντας τη λέξη χρήμα, «κι έτσι, ποιος ξέρει, ίσως καταφέρεις να αποσπάσεις όχι μόνο τις μαρτυρίες τους, αλλά και κάποιο οπτικοακουστικό υλικό με το οποίο θα συνοδεύσεις το άρθρο. Η τρανή κυρία Πολάντζη τη στιγμή που η κάμερα τη συλλαμβάνει να κλέβει ένα αρωματικό για τη λεκάνη της τουαλέτας, για παράδειγμα...» είπα υπαινικτικά.

Ω... ήμουν γεννημένη μαφιόζος.

«Ένα αρωματικό για τη λεκάνη της τουαλέτας;»

«Ναι. Αυτό το πράσινο με άρωμα μήλου. Προσωπικά προτιμώ το μπλε με άρωμα Καραϊβικής».

«Απίστευτο...» μουρμούρισε και έπεσε σε περισυλλογή. «Θα βρω την άκρη», είπε μόλις συνήλθε, «μη σε απασχολεί αυτό. Όλα έχουν μία τιμή. Όλα και όλοι. Και μιας και αναφέρθηκα σε τιμή... ποια είναι η δική σου τιμή;»

«Δεν υπάρχει τιμή. Υπάρχει προϋπόθεση».

«Θα μου ζητήσεις κάποια διευκόλυνση; Ένα διθυραμβικό άρθρο για κάποιον γνωστό σου; Μία δωρεάν διαφήμιση της επιχείρησής σου στο σάιτ; Θα ακούσω αυτή την προϋπόθεση με ενδιαφέρον!»

«Τίποτα τέτοιο».

«Αλλά τι;»

«Θα ήθελα να καθορίσω τον τρόπο με τον οποίο θα τελειώνει το άρθρο».

«Δηλαδή;»

«Θα ήθελα, αφού παρουσιαστούν τα κατορθώματα της κυρίας Πολάντζη, να υπάρχει ως επίλογος το γεγονός ότι η εν λόγω κυρία προσπαθεί εδώ και επτά μήνες να παλέψει με τους δαίμονές της με συχνές επισκέψεις στην ψυχολόγο αλλά και υπάλληλό της στον σταθμό Μόλι...»

«Την ψυχολόγο Μόλι; Δεν καταλαβαίνω γιατί μια τέτοια πληροφορία θα αποτελούσε την αμοιβή σου για αυτή την είδηση που μου δίνεις. Αν μάλιστα αποσκοπείς στη δωρεάν διαφήμιση της περί ου ο λόγος ψυχολόγου, έχω καθήκον να σε πληροφορήσω ότι η σύνδεσή τους σε ένα τέτοιου είδους φιάσκο μόνο κακό μπορεί να της κάνει».

Χαμογέλασα χαιρέκακα. Αυτό που στραβώνεις κάπως το στόμα σου προς τα δεξιά και μειδιάς υπαινικτικά.

Εκείνος μπήκε κατευθείαν στο νόημα. Τι σκουλήκι θα ήταν αν δεν έπιανε τέτοιους υπόγειους υπαινιγμούς εξάλλου;

«Με λίγα λόγια, θα ήθελες το άρθρο να αφήνει την υπόνοια ότι τις πληροφορίες αυτές διέρρευσε η έμπιστη ψυχολόγος της;»

Κούνησα το κεφάλι καταφατικά και έσφιξα τα χείλη. Ποτέ δε φαντάστηκα πόσο θα απολάμβανα τις δολοπλοκίες. Ίσως θα έπρεπε να εγκαταλείψω το επάγγελμά μου και να καταπιαστώ με τον υπόκοσμο.

«Αυτό με κάνει να πιστεύω ότι στόχος σου δεν είναι η Μίνα Πολάντζη, αλλά η ψυχολόγος Μόλι».

«Ναι», είπα ψυχρά, «και αυτή θέλω να είναι η αμοιβή μου».

Με κοίταξε αμίλητος για λίγο και για μια στιγμή ντράπηκα για ό,τι έκανα. Ω, εντάξει, ίσως να μην είμαι γεννημένη για τον υπόκοσμο. Ο υπόκοσμος δεν αισθάνεται ντροπή. Έβηξα για να αποσπάσω την προσοχή του από τα αναψοκοκκινισμένα μου μάγουλα και να τη στρέψω σε ένα ενδεχόμενο συνάχι.

«Ίσως πρέπει να ξαναβάλεις το κασκόλ σου», είπε και ήπιε μια γουλιά από τον καφέ του.

«Λοιπόν;» ρώτησα ανυπόμονα. Πιο ανυπόμονα από όσο αρμόζει σε μαφιόζο.

Εκείνος καθυστέρησε δύο λεπτά να μου απαντήσει παίζοντας με το φλιτζάνι του. Δύο λεπτά ικανά να μου προκαλέσουν εγκεφαλικό.

«Σύμφωνοι», είπε.

Έβγαλα δειλά το στικάκι από την τσάντα, το έκρουσα κάτω από την παλάμη μου και το κύλησα αργά κοντά στο φλιτζάνι του, ρίχνοντας κλεφτές ματιές δεξιά κι αριστερά, λες και του έδινα ένα σακουλάκι με μερικά γραμμάρια ηρωίνη. Το είχα δει σε μία ταινία.

Εκείνος ξέσπασε σε δυνατά χαχανητά. Πρέπει να ήμουν πολύ γελοία. Το πήρε στα χέρια του, το έβαλε στην τσέπη και σηκώθηκε βιαστικά από την καρέκλα σαν γύπας που άρπαξε ένα φίδι και ξεκίνησε να απομακρύνεται προς τον ουρανό.

«Και πού το βρήκες αυτό το υλικό;» ρώτησε καθώς φούρσε το παλτό του.

«Στον δρόμο. Το βρήκα στον δρόμο».

Απελευθέρωσε ένα δεύτερο, ακόμη πιο δυνατό χαχανητό.

«Αχ, πόσο αγαπώ τη δουλειά μου», μουρμούρισε και ξεκίνησε να φεύγει, αλλά πρόλαβα να τον αρπάξω από το μανίκι.

«Μη σου φύγει κουβέντα για το ποιος σου έδωσε αυτή την πληροφορία».

«Αστειεύεσαι; Ούτε το όνομά σου δε ζήτησα να μάθω», απάντησε καθησυχαστικά, «ακόμη και ο λογαριασμός του e-mail που χρησιμοποίησες για να επικοινωνήσεις μαζί μου είναι ψεύτικος. Ακούς εκεί *γλυκό αλογάκι 30*. Πώς σου ήρθε αυτό το όνομα;»

«Όλα τα άλλα ήταν πιασμένα».

Γέλασε ακόμη πιο δυνατά.

Αλήθεια. Όλα όσα είχα δοκιμάσει ήταν πιασμένα. Η αυριανή γενιά θα ψάχνει μερόνυχτα μέχρι να βρει διαθέσιμο όνομα χρήστη.

«Καμιά περιγραφή του περιστατικού για το πώς συναντηθήκαμε», επέμεινα εγώ.

«Δε σε είδα, δε σε ξέρω», είπε τραβώντας το μανίκι του μέσα από τα δάχτυλά μου και έφυγε ευδιάθετος, σιγοτραγουδώντας έναν στίχο του Κοέν, αυτόν που λέει *η Σουζάν σε παίρνει σε ένα σημείο κοντά στο ποτάμι που μπορείς να ακούς τις βάρκες να περνούν*. Είναι ένα ωραίο τραγούδι.

Δε σε είδα, δε σε ξέρω... Έτσι όπως θα έκανα κι εγώ με τη Μόλι όταν ολοκλήρωνα την καταστροφή της. Εγώ και ο Βροτέας είχαμε την ίδια τακτική. Κι αυτός, μετά τον Κοέν, ήταν ο καλύτερος οiwνός που θα μπορούσα να ζητήσω.

Το ίδιο βράδυ η Τόνια με επισκέφθηκε ξανά για να ακούσουμε και τα άλλα δύο ντοκουμέντα που είχα σουφρώσει. Όχι ότι είχαν κάποια χρησιμότητα στο σχέδιό μου ή πως αυτό που κάναμε ήταν αναγκαίο, τίμιο και ηθικό, αλ-

λά δε θα ήταν κρίμα να έχεις την ευκαιρία να χώσεις τη μύτη σου σε ξένες υποθέσεις και να μην το κάνεις; Θα ήταν!

Επόμενος στον καναπέ της Μόλι ένας εν ενεργεία βουλευτής εθισμένος σε τέτοιο βαθμό στην αυτοϊκανοποίηση, που θα σας έκανε να σκεφτείτε δύο και τρεις φορές πριν καθίσετε σε κάθισμα σινεμά και πριν κάνετε μακροβούτι σε ξένες πισίνες. Ένας ανεκδιήγητος τύπος που δεν άφησε γκαράζ, γιαπί, βράχο, ταράτσα, ασανσέρ, τουαλέτα εστιατορίου και δοκιμαστήριο ρούχων που να μην πασπαλίσει με δείγμα από το γενετικό του υλικό. Τελευταίο κομμάτι στις εξομολογήσεις του μία επίσκεψη στις τουαλέτες του κοινοβουλίου εν μέσω μίας συζήτησης για την ψήφιση των νέων φορολογικών μέτρων.

«Αυτοί μας πηδούν κυριολεκτικά!» φώναξε έκπληκτη η Τόνια. «Και να σκεφτείς ότι τον ψήφισα!»

Τέλος, ένας γνωστός και ακριβοπληρωμένος αθλητής από τον χώρο του ποδοσφαίρου, ο οποίος μας απασχόλησε με τη διπλή ζωή του. Συγκεκριμένα με το πάθος του να ντύνεται γυναίκα, τη manía να γλυκοκοιτάζει τους συμπαίκτες του στα αποδυτήρια και μια τεράστια εμμονή στο πρόσωπο του Μπέκαμ. «Είναι η Βικτόρια καλύτερη από μένα;» ρωτούσε και ξαναρωτούσε τη Μόλι. Κατά τα λεγόμενά του, διατηρούσε συλλογή από πενήντα περούκες, εκατόν έντεκα ζευγάρια πανάκριβες γόβες και μία τεράστια γκαρνταρόμπα από πλήθος επώνυμων φορεμάτων για τη φύλαξη της οποίας ενοικίαζε ένα διαμέρισμα στο κέντρο της πόλης. Την περίοδο που οι επαγγελματικές του υποχρεώσεις του άφηναν ελεύθερο χρόνο ταξίδευε στο εξωτερικό, εκεί όπου με άνεση μπορούσε να αφηθεί ανενόχλητος στο μάλλον εξεζητημένο χόμπι του και στην ανα-

ζήτηση ερωτικών συντρόφων του ιδίου φύλου. Η σύζυγός του, που είχε αρχίσει να αντιλαμβάνεται ότι κάτι πήγαινε στραβά, είχε ξεκινήσει να πιστεύει ότι ο σύζυγός της είχε ερωμένη. Έκανε λάθος. Ο σύζυγός της ήταν η ερωμένη. Έβλεπε μάλιστα καχύποπτα τις συντρόφους των άλλων ποδοσφαιριστών της ομάδας γιατί πίστευε πως εκείνος ήταν ερωτευμένος με κάποια από αυτές. Και πάλι λάθος. Ο σύζυγός της ήταν ερωτευμένος με τον Μπέκαμ.

Ήταν η πρώτη φορά, τόσο για μένα όσο και για την Τόνια, που το ποδόσφαιρο μας απασχόλησε σε τέτοιο βαθμό.

Αν η Μόλι γνώριζε τι της επεφύλασσε η μέρα που ξημέρωνε, δε θα τραγουδούσε μέσα στο αυτοκίνητο σε ολόκληρη τη διαδρομή μέχρι το γραφείο της, αλλά κυρίως δε θα είχε περάσει τρεις στρώσεις μάσκαρα, η οποία δεν ήταν καν αδιάβροχη.

Τα νέα του δημόσιου εξευτελισμού της ιδιοκτήτριας του τηλεοπτικού σταθμού στον οποίο εργαζόταν αλλά και πελάτισσάς της Μίνας Πολάντζη έφτασαν στα αυτιά της τηλεφωνικώς από την ενδυματολόγο της εκπομπής, η οποία έσπευσε να την ενημερώσει με κουτσομπολίστικη διάθεση, μη γνωρίζοντας τις καταστροφικές προεκτάσεις που θα είχε αυτή η ιστορία για το πρόσωπο της Μόλι.

Θέλοντας να δει με τα ίδια της τα μάτια αυτό το σπαρταριστό άρθρο, όπως το είχε αποκαλέσει η ενδυματολόγος, έψαξε πάραυτα τη σελίδα της ηλεκτρονικής εφημερίδας του Βροτέα και με έκπληξη παρατήρησε ότι αν και το εν λόγω άρθρο είχε δημοσιευθεί μόλις δύο ώρες νωρίτερα, είχε κιόλας δεχθεί εβδομήντα χιλιάδες επισκέψεις. Υπήρχε ένας μετρητής επισκεψιμότητας δίπλα στον τίτλο του άρθρου «Η Μίνα Πολάντζη κλέβει την παράσταση». Λογικό.

«Τι φίδι είναι αυτό που έτρεφα στον κόλπο μου τόσο

καιρό;» ούρλιαξε λίγο αργότερα στο τηλέφωνο η Μίνα Πολάντζη.

«Δεν έχω καμία σχέση με αυτό», κλαψούρισε η Μόλι.

«Μόνο εσύ γνώριζες αυτές τις λεπτομέρειες. Κανένας άλλος. Με πρόδωσες όπως ο Ιούδας τον Χριστό. Πρόδωσες τον Χριστούλη σου. Δάγκωσες το χέρι που σε τσίτσε, Μόλι. Δάγκωσες το χέρι της γυναίκας που σε έβγαλε στην τηλεόραση. Που σε ανέβασε στα ύψη. Το ίδιο χέρι που τώρα θα σε ρίξει στα τάρταρα».

«Μίνα, σε παρακαλώ, άκουσέ με».

«Εσύ να με ακούσεις. Και μην κάνεις τον κόπο να πατήσεις ξανά στο κανάλι. Είσαι τελειωμένη, Μόλι. Έχεις πεθάνει και δεν το ξέρεις».

«Άκουσέ με...»

Τουτ, τουτ, τουτ.

Κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί τον διάβολο που κρυβόταν πίσω από εκείνη την αγγελική παρουσία. Τους είχε ξεγελάσει όλους. Όλους, εκτός από μένα.

Ήταν η διάσημη Μόλι. Μια σπουδαία, βραβευμένη επιστήμονας. Μια λαμπρή ψυχολόγος. Με εκπομπή στην τηλεόραση, με αφιερώματα σε περιοδικά, με ονειρεμένη ζωή, με όλο τον κόσμο στα πόδια της. Εκείνη ήταν κάτι.

Ήμουν η Ιωάννα. Μια απλή, συνηθισμένη Ιωάννα. Ένα τίποτα. Ήμουν το τίποτα που ήθελε να καταστρέψει το κάτι.

Ήθελα να την εκδικηθώ, όποιο κι αν ήταν το κόστος. Να την ισοπεδώσω. Να την εξαφανίσω από τον χάρτη. Να τη δω να πληρώνει ακριβά γι' αυτό που μου είχε κάνει στο παρελθόν και ύστερα να απομακρυνθώ διά της οδού «δε σε είδα, δε σε ξέρω». Και για μια μικρή, μαγική στιγμή τα κατάφερα. Διότι την ακριβώς επόμενη στιγμή...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1609-0

9 786180 116090

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 18387

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ΄ Ε Π Α Φ Η